

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 Р.

БОРИСГЕН

2021 рік

№ 07(360)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

“Книга – це крупнокаліберна зброя!”
У Дніпрі пройшла презентація книги
Фіделя Сухоноса «Чужа молитва».

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальність за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальність перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelesukhonis@gmail.com

Представництва редакції:

У Києві: Олег Чорногуз, тел: (067)2555026

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967 , USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge, Watchung, N.J. 07069, USA;

У Румунії : Ritco Virgil STR. 1 Decembrie7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;

У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicer- io, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ

Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk,

4000 S. Biscayne Dr. #213 North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу ***borysten.com.ua***

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Верстка\дизайн
журнал ***CatArt***

реєстрацію
№ 818604 від
2.03.2000

Видавець ФОП
Озеров Г.В.
м.Харків, вул.
Університетська, 3\9
Свідоцтво про державну

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

ЗМІСТ

-Актуально-

**Письменницьку організацію
Дніпропетровщини очолив
Фідель Сухоніс**

На початку липня на Дніпропетровщині відбулися вибори нового очільника **обласної організації НСПУ**.

На зборах був присутній голова Національної спілки письменників України **Михайло Сидоржевський**.

Практично одностайно письменники віддали свої голоси за **Фіделя Сухоноса**, який є членом Національної спілки письменників України понад 25 років.

Новообраний щиро подякував колегам, які віддали голоси за його кандидатуру. **«Дива як не обіцяв, так і не обіцяю. Але докладу наявні особисті зусилля, щоб письменницьке слово було в пошані...»**, — зокрема сказав новообраний голова Дніпропетровської обласної організації.

Збори також проголосували за склад правління обласної організації, яке має терміново приступити до роботи й активізувати діяльність письменницької спільноти.

Прес-служба НСПУ

Стор.1 Актуально

Стор.2-5

**«БОРИСФЕНУ» - 30!
СТОРІНКАМИ
ПЕРШОГО ЧИСЛА
ЧАСОПИСУ**

**Стор.6-11 Ми -
правова європейська
держава**

**Стор.12-18 Про
Віктора Суворова,
він же Володимир
Богданович Резун
Стор. 19-20 «До
30-річчя НСПУ»**

**Стор.21 «Поетичним
рядком»**

**Стор.22-23 Зберігаємо
чистоту рідної мови**

**Стор.24-25 ПЕРША
ЗАПОВІДЬ ЗАКОНУ
БОЖОГО**

**Стор.26-29 УКРАЇНА
- В КАРТИНАХ
БАТЬКА ТА СИНА**

**Стор.30-32
ПОБРАТИМИ
ПО ІНТЕЛЕКТУ І
ПРОДАЖНОСТІ**

**Стор.33-35
Diaspora.ua
Стор.36 Рецепти
української кухні**

**Долучайтесь до нас у
соцмережі**

facebook.com/borysteninfo

**Ще більше цікавої
та актуальної
інформації на
нашому сайті
borysten.com.ua**

«БОРИСФЕНУ» – 30! СТОРІНКАМИ ПЕРШОГО ЧИСЛА ЧАСОПИСУ

В липні 1991 року вийшло перше число літературно-мистецького та публіцистичного щомісячника «Борисфен». На Придніпров'ї, у другій половині ХХ століття, це було перше видання культурологічного спрямування, тому його тираж 5000 примірників дуже швидко розійшовся серед читачів.

ЧИТАЙТЕ в НОМЕРІ:
з поетичної спадщини: вперше
друкуються «крамолані» поетичні
цикли Михайла Чхана «Чорний
шлях»,
Любителям фантастичних гост-
росюжетних оповідань перекомандує
читацького конкурсу Віктора Сав-

— — — ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ
§ Гість «Поетичної вітальні»
Олександр Зайчук

Літературне Піднімання: його
мінуль, сучасні я майбутнє. Интервю
керівника Дніпропетровської
письменницької організації Ва-

СЛОВО
до
ЧИТАЧА

У програмній статті «Борисфену» зазначалося, що видання друкує лише ті матеріали, які не під владні «скороминущому «старінню». То ж уже у першому числі часопису було видруковано оповідання Валер'яна Підмогильного «Важке питання», яке вперше побачило світ у 1919 році у січеславському виданні «Твори. Том 1» і з тих пір не публікувалося.

Світлана Мартинова

Починаючи з першого номера, «Борисфен» почав друкувати ті твори дніпропетровських літераторів, які у 1970-1980-і змушені були «відлежуватися» по шухлядах письменницьких столів, як поемний цикл Михайла Чхана «Чорний шлях», у якому з великою художньою силою витисано всі етапи поневолення України, наруги над її духом та мовою, де в образі різних орд показано найрізноманітніші сили утиску: від татаро-монгольської навали (Чорна Орда) через петровсько-катерининське зросійщення й покріпачення українського народу силою царського можновладдя аж до фашистської чуми і далі - до найстрашнішої Сирої Орди, названої в Чхана міщанством.

Розмаїття літературних імен краю і творів, серед яких і згадані вище, знаходимо у матеріалі «Слово, що з власного болю». Голова Дніпропетровської організації Спілки письменників Валентин Чемерис говорить про неперервність літературних традицій у краї. То ж на чільному місці у «Борисфені», починаючи з першого числа, стали публікації творів дніпропетровських письменників, які творили і творять сучасну літературу. У першому числі було опубліковано гостросюжетне фантастичне оповідання Віктора Савченка «Тигреня», поезії Олександра Зайвого, Володимира Сіренка, Валентина Бурхана, Гаврила Прокопенка.

Уже з першого числа «Борисфен» почав друкувати матеріали, що висвітлюють невідомі, призабуті

або замовчувані сторінки з історії українського народу, розповіді про білі і чорні плями в цій історії. З цього циклу була опублікована публіцистична розвідка Олексія Дащевського «Нестор Махно: Документально спростований обман».

Одним із завдань часопису було підняття проблемних питань культурного життя міста і краю. У першому числі була опублікована актуальна і сьогодні, через 30 років після її написання, стаття завідуючої музеєм «Літературне Придніпров'я» Олени Аліванцевої «Задушливи обійти торговельників» про історію створення музею і проблему охорони пам'яток історії і культури.

«Борисфен» став трибуною для всіх мистецьких сил Придніпров'я. Микола Долгов - співробітник науково-дослідної лабораторії українського фольклору і народних говорів Придніпров'я, подав ґрунтовний матеріал «Козацькому роду - не буде перевідбути» про кобзарське мистецтво краю, а поетеса, літературознавиця Наталка Нікуліна створила допис «Журавель у небі», де спробувала звернутися до глибинних витоків мистецтва відомого петриківського художника Федора Панка.

Журнал не забув і про своїх найменших читачів. Була створена дитяча сторінка «Даринка», яка надалі буде вміщувати цікаві вірші, оповідання,

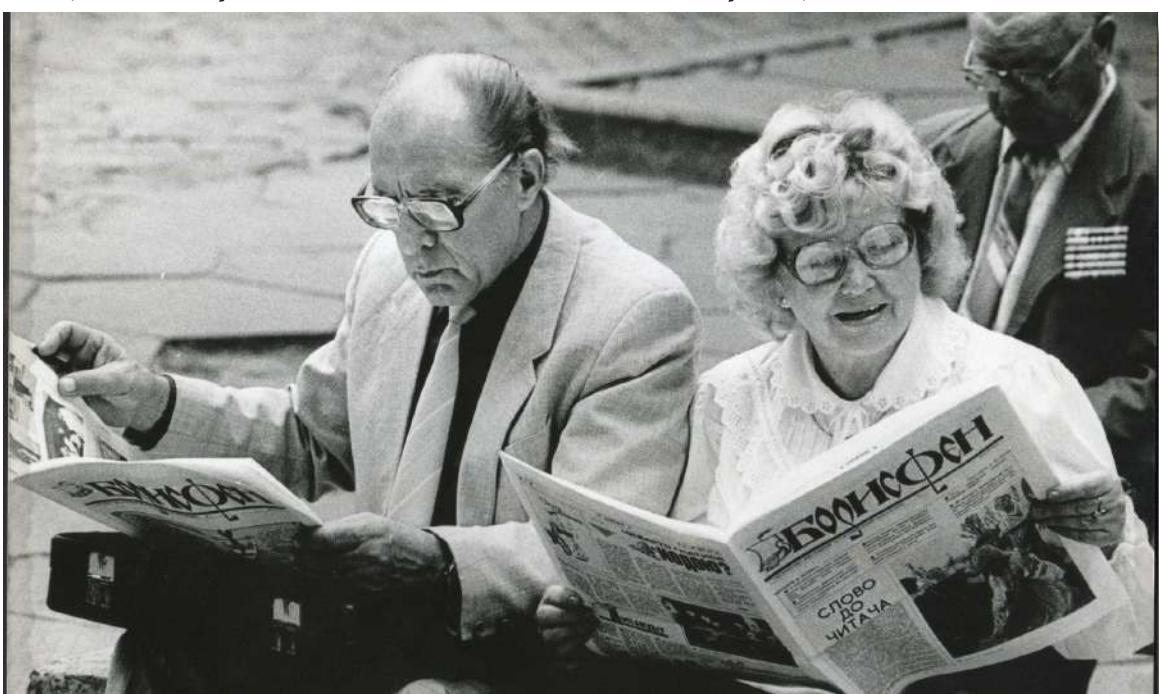
загадки, веселі мініатюри та фотографії для дітей.

Серед рубрик «Борисфену» - сторінка гумору «У Івана Сміхованя», де була опублікована гумореска павлоградця Андрія Коцюбинського «Лицедії».

Велика увага у першому числі часопису була приділена постаті Д.Яворницького. Завідуюча відділом археології Дніпропетровського історичного музею ім. Д.Яворницького Лариса Чурилова розповіла про колекцію кам'яної пластинки музею, яка досягла найбільшого обсягу при Д.І.Яворницькому і була одним із улюблених предметів його досліджень. Інтерв'ю поета й мистецтвознавця Віталія Старченка зі скульптором Володимиром

Наконечним та архітектором Василем Мірошниченком висвітлило історію створення проекту пам'ятника Дмитру Яворницькому. Гонорар за перший номер щомісячника було переказано на спорудження пам'ятника Д.І.Яворницькому.

Наводимо уривок з поеми «Чорний шлях» Михайла Чхана, яка була видрукована у «Борисфені» співробітниками музею «Літературне Придніпров'я» з архіву Михайла Чхана, який тоді надійшов до музею і опрацьовувався, а зараз зберігається у фондах Дніпропетровського національного історичного музею ім.Д.І.Яворницького.

«Поетичним рядком»

Як відомо рукописи не горять. Нижче вміщений вірш надіслав добрий приятель нашого журналу п. Богдан Боднарук з США. Його автор мати відомого громадського діячи української діаспори на землі Вашингтону. Не простою була доля родини добродія Б. Боднарука.

Походить вона із Стрийщини. В час Другої Світової Війни батьки Боднарука опинилися в Гамбург, Німеччина, забрані німцями на примусові роботи. По закінченні війни, родина опинилася в переселенчому ДП таборі в англійській зоні. Там проживали від 1945 до 1948 років. В 1948 р. родина переїхала до Бразилії. Всіх емігрантів в той час звозили на острів Ilha das Flores коло Rio de Janeiro. Там перебули 100 днів. Під час побуту на острові померло 60 дітей через епідемію, тропічний клімат.

Так сталося, що мати Богдана Боднарука Леонтія ще в м. Долина (Україна) ходила до гімназії з Миколою Іванів. Микола

Припис на колачі життя

*До двох повнісеньких жмень
думок,*

*Дрібно покришити серця кусок.
Дати ложку вибачливості й дві
ложки ввічливості.*

*Відтак два грами зрозуміння й
Ясного усміху проміння.
І ще повну шклянку без вагань,
Доброзичливих додати бажань.*

*Чемності також не жаліти й
щедрістю полити.*

*Трішки привітності додати
Й все разом перемішати.*

*Потім пекти в такій печі,
Що нагрівається теплом душі.*

*А як колачі готові,
Посипати солодким порошком
любої.*

----- Леонтія Боднарук -----

Іванів опісля пішов до монастиря оо. Василіян і став монахом. Опісля переїхав до Прудентополя (Бразилія), де став ігуменом Василіянського монастиря. При Василіянському монастирі була Мала Семінарія і о. Іванів запросив батька Богдана Боднарука Івана переїхати до Прудентополя – викладати в Малій Семінарії. Так подружжя Івана та Леонтії Боднарук почали викладати латину та українську мову в гімназії Сестер Служебниць. І потім ще не один рік були активні в українському громадському житті у Бразилії.

Через економічні обставини родина Боднарук в 1960 році опинилася в США. Але й тут трималася свого коріння, шанувала рідні звичаї та традиції. Про це свідчить вірш Леонтії Боднарук написаний в 1980 році вже в Америці.

Редакція

Ось такий вигляд мала українська інтелігенція Галичини більше ста років тому, яка мало була знайома з «руссکім міром». Відкриті, одухотворені обличчя людей, які поважають себе та інших. У нижньому ряду четверта зліва Степанія Коляджин – мати Леонтії Боднарук.

«До 30-річчя Незалежності»

Ми - правова європейська держава

24 серпня 2021 року наша держава святкує 30-у річницю Незалежності і розбудови суверенної й демократичної країни. Новий рівень історичного розвитку нашої держави бере свій початок з 24 серпня 1991 року. Саме в цей день позачергова сесія Верховної Ради Української РСР прийняла Акт проголошення Незалежності України. Окреслене доленосне рішення українського парламенту визначило стратегію подальшого розвитку країни, яке було вистраждано багатьма поколіннями українського народу. Ale про всі стратегічні події в новітній історії нашої держави – по черзі. Насамперед, ми хотіли б зупинитися на окремих етапах історичного, політичного, соціального та економічного розвитку нашої країни.

Витоки Української державності беруть початок ще за часів першої держави слов'янських племен – Київської Русі. Важливу роль у її історичному становленні відіграли видатні київські князі Володимир Великий і Ярослав Мудрий, за часів їх князювання відбувся розквіт державності та визнання її значення для розвитку Європи. За правління Ярослава Мудрого була збудована Софія Київська (1037), відбулась перша кодифікація юридичних норм, були укладені династичні союзи з низкою європейських держав. У ці часи було багато зроблено для розвитку державного і політичного ладу та з'явилися перші законотворчі акти Київської держави – «Руська правда» та інші, які цілісно вибудовували і формували нормативно-правовий простір східноєвропейської середньовічної країни. Ярослав надавав різноманітну і значну підтримку церкві і за її активної участі зміцнював ідеологічну основу суспільства. Він дбав про економічний розвиток території, поширення християнської релігії, розповсюдження візантійської освіти, культури, опікувався будівництвами храмів у Києві та інших містах.

Незважаючи на наступні важкі часи в історії нашої держави, період міжусобиць і боротьби з татаро-монгольською навалою, наш народ дбав про збереження культури, мови, традицій та розвиток рідного краю. За часів вільного козацтва була відновлена держава – Гетьманщина, з'явилася перша в Європі Конституція Пилипа Орлика. Завдяки військовому і дипломатичному таланту Богдана Хмельницького, козаки змогли створити державу республіканського типу. Особливе місце в історичній минувщині українського народу посідає Національно-визвольна війна під проводом гетьмана Богдана

Хмельницького (1648-1654 рр.), яка визначила прагнення всього суспільства і актуальну потребу у розбудові власної незалежної держави. Наступні століття ознаменувалися новими хвилями боротьби українців за соціальну справедливість, свої права та свободи, мову, православ'я і соборність держави.

Історія будь-якого народу містить періоди, які є вирішальними і доленосними для його майбутніх перспектив. Такими визначальними етапами в історії України у XX столітті були: перші спроби практичного державотворення у період української національної революції 1917-1921 рр., період сталінських політичних репресій і переслідування, національно-патріотичний дисидентський рух у міжвоєнний та повоєнний періоди, зростання політичної і національної свідомості 80-х років, переломні події 1990-1991 років, пов'язані з виходом України зі складу СРСР. Саменизка цих ключових етапів і призвела до становлення України як незалежної, демократичної і суверенної європейської держави. Кінець 80-х – початок 90-х років ХХ століття був визначений наступними стратегічними тенденціями: суспільна ситуація підтверджувала неспроможність комуністичної системи і знаменувалася розпадом радянської моделі держави та процесами становлення незалежних і суверенних республік. Незважаючи на те, що 16 липня 1990 року Верховна Рада прийняла Декларацію про державний суверенітет України, країна продовжувала залишатись у складі Радянського Союзу, хоча з цього часу діяла самостійніше, сміливіше, менше оцираючись на партійні і радянські інститути влади в Москві.

Декларація про державний суверенітет України приймалась у період розпаду СРСР.

Міжнаціональна напруга в азійських і кавказьких республіках подекуди виплеснулася у криваві міжетнічні сутички. 11 березня 1990 року Литва проголосила свою незалежність від СРСР, Латвія і Естонія активно готували відновлення незалежності. На вулицях українських міст Українська Міжпартайна Асамблея вже вела реєстрацію громадян Української Народної Республіки.

Таким чином, 16 липня 1990 року перебуваючи під тиском суспільних настроїв, Верховна Рада Української РСР прийняла Декларацію про державний суверенітет України – документ про проголошення державного суверенітету України. В Декларації було зазначено: зважаючи на волю українського народу та його одвічне прагнення до Незалежності, підтверджуємо історичну вагомість прийняття Декларації про державний суверенітет України.

Під час проведення Всесоюзного референдуму, що відбувся 17 березня 1991 року за сприяння Уряду Української РСР, в Україні за наполяганням Народного Руху України було проведено республіканське консультивне опитування: «чи згодні ви, щоб Україна була у складі Союзу Суверенних Республік на підставі Декларації про суверенітет України». Видатний український державний діяч В'ячеслав Чорновіл наголошував: «Настав час вибору: або єдність і перемога та шлях до світла, або поразка, ганьба і знову довга дорога до волі». За результатами, референдуму народ відповів: «Так» – понад 80% осіб. За змістом питання не тільки не збігалося з питанням союзного референдуму, а й навіть заперечувало його. З тексту українського питання постало питання про союзну державу – Союз Суверенних Республік. І, головне, Декларація про суверенітет України була визначена як правовий акт, що мав перевагу перед законодавством

нової союзної держави.

Упродовж липня 1990 року – серпня 1991 року Верховна Рада УРСР ухвалила низку законів і постанов по важливих проблемах становлення нової економічної політики та державотворчого життя в республіці. Серед них є ключові закони у сфері державотворення і економіки – «Про економічну самостійність України» (серпень 1990), «Про заснування посади Президента Української РСР і внесення змін і доповнень до Конституції (основного Закону) Української РСР»,

«Про вибори Президента Української РСР», «Про Президента Української РСР» (липень 1991) та інші.

Подальші історичні події окреслилися у протистоянні демократичного суспільства і реваншистських сил, які вилилися в спробі державного перевороту (ГКЧП-НКНС, 19-24 серпня 1991 р.) та спробі згорнути демократичні процеси і парад суверенитетів в союзних республіках. У такій складній, буреній ситуації позачергова сесія Верховної Ради України, яка проходила 24 серпня 1991 року, розглянула надзвичайно важливе для долі українського народу питання – Акт проголошення Незалежності України. В ньому підкреслювалося, що «продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні, виходячи з права на самовизначення, передбаченого Статутом ООН та іншими міжнародно-правовими документами, реалізуючи Декларацію про державний суверенітет України, Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки урочисто проголошує: Незалежність України та створення самостійної української держави – УКРАЇНИ. Територія України є неподільною і недоторканною. Віднині на території України мають чинність виключно Конституція і закони України».

Акт проголошення Незалежності України – це документ великої історичної ваги, який, відновивши історичну справедливість, став закономірним наслідком процесу розвитку українського народу. Таким чином, ситуація, що склалася в Україні після розпаду Радянського Союзу і проголошення Незалежності України, поставила перед українським народом нові завдання, першочерговими серед яких були: будівництво власної суверенної держави; ліквідація тоталітарних політичних структур і будівництво правової демократичної держави; трансформація централізованої державної економіки в багатоукладну, ринкову, орієнтовану на соціальні потреби людей; національне відродження й оздоровлення міжнаціональних відносин в Україні; установлення зв'язків із далекими та близькими державами-сусідами на основі рівноправ'я й сувереності.

Доленосні події 1991 р. кардинально змінили історичну долю українського народу й після кількох століть підневільного, бездержавного існування вивели його на шлях самостійного розвитку, побудови національної держави.

Тепер можна впевнено сказати, що ідея незалежності України ввійшла у свідомість нашого народу, адже й Всеукраїнський референдум (1 грудня 1991 року) підтвердив 90% результативною єдністю українців на підтримку Незалежності України.

Необхідно додати, що знаковою віхою в історії України стала дата – 28 червня 1996 року, коли було прийнято Конституцію України, перша стаття якої свідчить, що «Україна – суверена і незалежна, демократична, соціальна, правова держава».

Ключовим завданням перших років державотворення нової держави стало формування трьох основних гілок влади – законодавчої, виконавчої та судової. Разом із тим необхідно

було створювати українську армію та інші силові структури, управлінську вертикаль в центрі та на місцях, налагодити ефективну взаємодію місцевої та центральної влади, здійснити врегулювання питань економічних та інших сфер діяльності. Це були часи, коли розміреність плину суспільного життя поступається місцем виплескові суспільної активності, коли життя виходить з берегів традиційних норм та уявлень, а усталені стереотипи суспільної свідомості й моралі втрачають свою незаперечність, поступаються місцем якісно новим уявленням і нормам. Природно, з часом вир подій видає, повертається ритм і врівноваженість суспільного життя. Проте, такі виплески не минають безслідно. Їхнім наслідком стає зміна історичних епох – одна, що віджила своє, поступається місцем іншій – стратегічно новій за змістом і духом. Підтвердженням співпричетності та вболівання кожного громадянина України до справ у державі є революційні події – Помаранчева революція (2004 р.) та Революція гідності (2013-2014 рр.), які підтвердили прагнення народу до свободи, справедливості, достойного життя в демократичній, правовій і соціальній державі.

Ми є свідками могутнього історичного процесу відродження національної самосвідомості народів Центральної і Східної Європи, їх нестримного прямування до державної суверенності, прагнення народів йти шляхом прогресу, сталого розвитку, увійти до складу лідерів світового цивілізованого співтовариства. Переламним став 2015 рік, який започаткував адміністративно-територіальну реформу в Україні через демократизацію, децентралізацію публічної влади й соціальних інституцій між центром і регіонами. Україна вже четвертий рік поспіль перебуває в процесі реформи місце -

вого самоврядування. Процес децентралізації в Україні не є унікальним, він є процесом, який підтримується провідними міжнародними фінансовими організаціями та ставить за мету підвищити ефективність регіональної політики як фактору соціально-економічного розвитку на місцевому рівні та підвищення демократизації місцевих громад. Децентралізація – це процес передачі повноважень і ресурсів для їхньої реалізації від центральної влади до місцевих органів управління та надання соціально важливих послуг для громадян.

Слід визнати, що реформа в Україні спричинила низку позитивних результатів, зокрема зростання фінансової спроможності територіальних громад, проте до завершення реформування важко говорити про її успішність загалом. Для глибокої демократизації політичного режиму в Україні децентралізація повинна реалізовуватись паралельно з такими кроками, як реформування виборчої, судової систем, створення ефективної антикорупційної інфраструктури тощо. За відсутності таких трансформацій інституційна неспроможність публічної влади обмежить як результати децентралізації, так і її вплив на демократизацію України.

Ключовою сферою незалежної України є освіта. Протягом періоду Незалежності відбулися важливі, іноді докорінні зміни у науково-освітній сфері. Успадкувавши від радянського ладу потужну освітню систему, українське суспільство спробувало відійти від стереотипів, догм, штампів радянської науки і освіти. Однак паралельно відбувалося неухильне падіння якості освіти, старіння кваліфікованих наукових і викладацьких кадрів, стагнація у сфері педагогічних інновацій, занепад матеріально-технічної бази освіти і

науки, хронічне недофінансування цих сфер. Значною мірою проблеми освіти і науки породжені або браком системної стратегії щодо їх розвитку, або неспроможністю держави такі стратегії реалізовувати. У порівнянні з так званим «матеріальним виробництвом» освіта і наука, на жаль, й досі вважаються другорядними. Але основою українського суспільства є людина та її право на освіту, на її високу і ефективну якість та сучасний зміст.

Тож, починаючи з 2017 року, розпочато нову реформу освітньої сфери держави, яка охопила різні рівні управління на місцевому та регіональному рівні, заклади освіти та суспільство. Прийнято нові закони України «Про освіту», «Про повну загальну середню освіту», Концепцію «Нова українська школа», розпочато реформування вищої, професійної та післядипломної освіти. Основою сучасної освітньої реформи є перегляд змісту і підвищення якості освіти для задоволення освітніх потреб людини, профільна освіта, 12-річна школа, автономія закладу, розширення академічної свободи, ЗНО, формувальне оцінювання, мова освітнього процесу, модернізація освітнього середовища, які спрямовано на формування сучасного освітнього середовища і особистості – громадсько активної, з високими ціннісними основами та актуальними компетентностями та професійними якостями для ефективної самореалізації в житті. Протягом 30 років держава Україна досяглась значних успіхів у реформуванні публічного, соціального, економічного та оборонного секторів, відновленні боєздатності української армії, збереженні виробничого потенціалу та конкуренто-спроможності деяких галузей економіки (аерокосмічна галузь, машинобудування, сектор IT-технологій). Важливими досягненнями

нням є підписання Угоди про асоціацію між Україною та Євросоюзом і зростання рівня національної свідомості громадян, патріотизму та формування політичної української нації, яка спроможна захищати державність і суверенітет України. На жаль, пресинг уламків імперських структур, інші історичні зовнішні обставини призводять до того, що імперські сили розв'язують криваві збройні конфлікти і, зокрема, на території України.

Ми пишаємося подвигом і звитягою наших захисників, ЗСУ, бережемо пам'ять про полеглих воїнів, які на Сході боронять територію України.

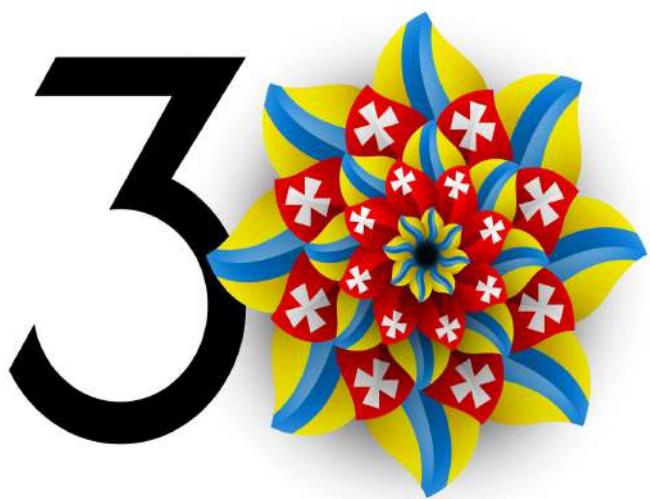
Уже 30 років існує на карті світу нова демократична і суверенна держава – Україна, яку визнала переважна більшість держав світу. Історичний досвід, сучасні політичні, економічні, соціальні й культурні реалії, приклади цивілізованих країн світу переконують, що тільки така суспільна структура, як незалежна, самостійна, демократична держава може забезпечити всьому народу гідне життя, економічне, соціальне і культурне піднесення, сприяти поступу і прогресу країни, її участі у розвитку цивілізації. Втім, на

нашу думку, сам процес уже зупинити неможливо. Колесо історії не повернути назад. Україна, пройшовши через історичні випробування, стала нарешті Незалежною самостійною і демократичною державою. Україна виборола можливість йти еволюційним шляхом, історично і природно, трансформуватися у світове цивілізоване співтовариство високорозвинених країн світу.

Таким чином, сучасна Україна підтверджує конкретними справами правильність вибору нашого народу – шляху незалежності, демократизації, суверенності, соціального і правового розвитку, поваги і дотримання прав людини і громадянина, європейської інтеграції та прогресу.

Від діяльностіожної людини залежить доля і перспективи нашої спільноти держави – України.

Віктор СИЧЕНКО,
*ректор Дніпровської академії
 неперервної освіти,
 доктор наук з державного
 управління, професор,
 Заслужений працівник освіти
 України*

років
Незалежності
України

Про Віктора Суворова, він же Володимир Богданович Резун

Кожного року, в травні та червні місяці, на роковини закінчення та початку ІІ Світової Війни (ІІ СВ), активізуються всі московські пропагандисти, організовуються театралізовані паради в Москві та по інших регіонах, а тепер "руським міром" по всьому світі, у вигляді автоколон "безсмертний полк" та різних "парадів". Інколи ці "театралізовані вистави" виглядають як повний маразм. Особлива увага приділяється дискредитації людей, які розкривають реальні причини та правду про початок ІІ СВ та її організаторів. Одним з таких жертв московської пропаганди є Віктор Суворов (Victor Suvorov).

Перший раз ім'я «Віктор Суворов» я почув більше 30 років тому. Це був кінець 80-тих. То були цікаві роки, які змінили весь світ. В 1985 році М.Горбачов прийшов до влади в СРСР. Він був молодий, енергійний і розумів, що для виживання СРСР мусить почати проводити реформи. Було заявлено, що в СРСР починається Перестройка (Перебудова). Одним з елементів Перебудови була заявлена Гласність. Тобто повна свобода слова для ЗМІ. На нас вилився величезний потік правди про наше минули та злочини які творились в СРСР комуністичним режимом. Дивлячись на ті роки з висоти сьогоднішнього дня, ми можемо сказати, що починаючи десь з 1985 року і до початку 90-тих, в СРСР була найбільша свобода слова, яка коли небути існувала в історії, а для ЗМІ золоті роки. Всі ЗМІ знаходились надержавному фінансуванні, але їм дозволялось писати все, що хотіли. В республіках СРСР виникло багато нових національних та незалежних ЗМІ, які друкували матеріали про злочини Москви та комуністів в їхніх республіках. Тому за попередні п'ять років Гласність зробила свою справу. Люди, в основній своїй масі, ненавиділи комуністичну партію і її лідерів за злочини, які вони творили. Всі "колишні" притихли і сиділи

тихіше води і нижче трави. Але була одна тема, яка ще залишалась незайманою і, так би мовити, святою. Це тема ІІ Світової Війни та жертви, які понесли люди в СРСР. Ця тема була постійно присутня на телебаченні, кіно та всіх ЗМІ. Одного разу, на вихідних, я був вдома і займався своїми справами, а телевізор працював. Тоді ми мали лише 2-3 телеканали. На одному з них йшла програма про ІІ СВ, де "маститі" історики та генерали вели мову про війну, героїзм та жертви радянських людей. Потім один з учасників передачі зробив заувагу, що знаходяться люди, які очорнюють подвиг радянського народу у ІІ Світовій Війні, переписують історію і тут прозвучало ім'я Віктора Суворова. Я тоді подумав, яка він погана людина. Але я тоді навіть у страшному сні не міг уявити, що пройде якихось десять років, СРСР зникне і я буду вважати за велику честь бути знайомим з Віктором Суворовим, погодитись зі всіма його висновками і навіть допомогати пропагувати та поширювати його книги в Північній Америці.

Книги В.Суворова перевернули мої погляди на багато речей і особливо на ІІ СВ. В.Суворов володіє феноменальною пам'яттю. Ви можете назвати будь-який день війни і він зробить повний розклад сил на всіх фронтах. Де і які формування, їхня чисельність та озброєння, хто командири і т.д. Він єдиний в світі, який перечитав та проаналізував всі книги Маркса, Леніна, Сталіна та інших лідерів комуністичного світу. Він єдиний, який перечитав всі спогади та мемуари всіх головних учасників І Світової Війни та ІІ Світової Війни. В.Суворов проаналізував велику кількість різних історичних розвідок, газет, журналів і т.д. Також він проаналізував матеріали всіх з'їздів всіх основних комуністичних партій у світі. Це - людина-комп'ютер, коли комп'ютерів ще не існувало. В.Суворов володіє геніальними аналітичними

здібностями та логікою мислення, які почали проявлятися ще в молоді роки. Це як, для прикладу, ми читаємо від астрономів теорію про існування якоїсь «чорної діри чи матерії» у Всесвіті. Її ніхто не бачить, але «те щось» має такий величезний вплив на все що поруч, що вчені назвали те щось «чорною дірою». Так само і В.Суворов, не маючи доступу до архівів, аналізуючи події початку та ходу II СВ, поступово приходив до висновку, що мусять бути якісь рішення вищого керівництва СРСР, які старанно приховуються. Пізніше це підтвердили інші дослідники, які працювали в архівах після розпаду СРСР. За вміння аналізувати його однокурсники по військовому училищу називали його Суворовим – по імені Олександра Суворова, який жив 200 років тому і якого кремлівська пропаганда зробила “геніальним” полководцем. Звідси і псевдонім. Віктор Суворов закінчив спочатку Суворовське військове училище а потім офіцерське військове училище. В.Суворов зробив успішну кар'єру в системі ГРУ (Головного Розвідувального Управління) Радянської Армії. Був резидентом (шпигуном) в Європі. В СРСР існувала багаторівнева кадрова політика. Найвищим ступенем був рівень кадрів, яких призначав Центральний Комітет КПРС. Таких людей називали «номенклатура ЦК». Там були дуже високі вимоги. Якщо людина попадала в систему «номенклатури ЦК», то вона знаходилася під повним контролем та захистом вищого керівництва СРСР. Як правило, люди туди потрапляли в 40, а то і більше років. Син Сталіна потрапив в цю категорію після 40 років. За всю історію СРСР, В.Суворов у 24 роки, став самим наймолодшим, якого запросили для роботи у вищу номенклатуру країни. Попавши в систему вищої еліти СРСР, В.Суворов отримав чудову освіту яка лише могла бути. Його готували для роботи в ООН, як шпигуна, під прикриттям статусу дипломата. Але зрозумівши всю фальшивість комуністичної системи він втік на Захід. Тепер проживає в Англії.

У додатку з вмінням пошуків фактів та інформації, В.Суворов досягнув

вражаючих історичних відкриттів, які шокували світ і мене, в тому числі. Ми маємо багато тисяч істориків у всьому світі, які пишуть чудові книги. Але деякі їхні книги тяжко читати тому, що вони написані сухою, професійною мовою. В.Суворов володіє геніальним талантом як історика, аналітика, дослідника, так і публіциста. Його книги дуже легко читати. Вони логічні, послідовні і факти та інформація ніби “течуть”, як річка. Його головний принцип – це важкі та компліковані теми пояснювати простою, зрозумілою, легкою мовою та короткими реченнями.

Що зробив Віктор Суворов.

У СРСР існувала величезна історично-фальсифікаційна пропагандистська система, в якій були задіяно сотні тисяч людей. Ми були частиною тої системи. Також було сформовано сотні різних університетських кафедр та університетів, які працювали лише на пропаганду та вчили як її робити. На жаль, ми вірили їм. В СРСР тема жовтневої “революції” 1917 року і особливо II СВ, була присутня в ЗМІ 24x7x365. Було вироблено тисячі художніх та документальних фільмів, написано тисячі книг споминів, мемуарів, різних свідчень учасників, які друкувалися десятками мільйонів примірників. Більшість тих офіційних видань ніхто не читав. Вони писалися “на замовлення” і були нецікавими. Звісно, що існувала цензура. Але все одно, в багатьох книгах учасники війни для пояснення катастрофічних поразок Червоної армії на початку війни, виправдовуючи СРСР і себе, описували реальні події, що і як сталося. Особливо цим “страждали генерали” високого рангу. Велика цінність – це спогади рядових учасників війни. Коли ці книги читати по одинці, то це виглядає просто як спогади однієї людини. Але якщо перечитати всі книги, подивитись на все з висоти “пташиного польоту”, то вимальовується зовсім інша картина і зовсім інші висновки.

Це власне те, що зробив В.Суворов. Опрацювавши таку велику кількість матеріалів В.Суворов дійшов до висновку

www.disegnidacoloraregratis.it

що Сталін, тобто СРСР, є головний організатор ІІ СВ. Сталін привів до влади Гітлера. Сталін в 20-ті та 30-ті роки підготував всю головну військову та інженерну еліту Німеччини на території СРСР. На території СРСР виготовлялись перші зразки німецьких літаків, танків та іншого озброєння. Існував центр по розробці хімічної зброї. Сталін поставляв всі необхідні стратегічні матеріали для Гітлера в той самий час, коли після закінчення І СВ, Німеччині було заборонено мати свою армію та військову промисловість. У той час коли весь світ бойкотував та вводив санкції проти Гітлера, Сталін йому допомогав. Чому Сталін це робив? Сталін, продовжуючи плани ідеологів марксизму-ленінізму, мріяв про світову революцію та захоплення всього світу. Це найкраще зробити під час нової Світової Війни. Сталін планував руками Гітлера розпочати нову Світову Війну, щоб потім прийти в Західний світ як рятівник від

фашизму і захопити його. Сталін все підготував для наступу на Європу і мав багатократну перевагу, як по кількості військ та озброєнню над всіма країнами світу і найкращої якості. Наступ Сталіна на Європу планувався на липень 1941 року, але Гітлер зруйнував його плани. За майже сорок років своїх досліджень В.Суворов написав 21 книгу англійською, російською та українською мовами. Також записано десятки інтерв'ю, виступів в ЗМІ та аудіо книг. Його книги перекладені на десятки мов світу загальним накладом в декілька мільйонів, у Польщі зняли фільм за мотивами його книги. На його працях виросло декілька поколінь, які пішли в політику та до влади.

Особливо В.Суворов став популярним в країнах колишнього СРСР та колишнього Варшавського блоку. Те, що в Європарламенті була прийнята спеціальна резолюція, яка засуджувала Пакт Рібентропа-Молотова – в значній мірі є результатом досліджень В.Суворова. Тепер у В.Суворова багато послідовників в академічних та наукових установах у всьому світі, і в тому числі у Москві. Тисячі московських істориків не в змозі нічого заперечити. Лише можуть причепитися до якихось дрібних речей або друкарських помилок. Практично він був ПЕРШИМ, який повстав проти декількох десятків тисяч московських професійних фальсифікаторів і ПЕРЕМІГ. Звісно, що сам факт існування В.Суворова та його книги дуже непокоїть Москву, тому вона використовує різні провокації для дискредитації як самого В.Суворова, так і тих, хто друкує його книги.

Російський олігарх Дубов С.Л, який на початку 90-тих приватизував видавництво "Новое время" та "Известия" надрукував спочатку 320 тисяч книг "Ледокол", які були миттєво продані. Але це не сподобалось "колишнім" і вони провели з ним дружню "розмову", щоб він цього не робив. Але Дубов С.Л повірив в силу своїх грошей і надрукував ще один мільйон примірників. Він "не зрозумів" своїх помилок, а тому 1 лютого 1994 року він був застрілений "невідомим". Але процес пізнання правди про минуле почався.

Що зробив Гітлер, згідно досліджень В.Суворова

Він ВИПЕРЕДИВ Сталіна на пару тижнів і напав першим, таким чином поламав всі плани Сталіна по захопленню Європи. Як це сталося окрема тема, але я коротко приведу один приклад свідком якого був особисто. На початку 80-тих в Польщі антикомуністичний рух набирав силу. Це не подобалось Москві тому вона планувала інтервенцію в Польщу так само як в 1956 році в Угорщину та 1968 році в Чехословаччину. Але всі військові формування на території СРСР мали лише 20-30 відсотків особового складу і в основному офіцерів. Тому для вторгнення в Польщу мусила відбутись відмобілізація резервістів. Для цього попередньо проводиться призов додаткового офіцерського складу, а потім всіх інших. Це займає час. Для прикладу, для відмобілізації особового складу танкового полку відводиться до семи днів. За цей час відбувається призов резервістів, отримання ними техніки та озброєння, вихід в заданий район дислокації і після цього проводяться військові навчання. На протязі цих семи днів противник може поламати всі плани та знищити багато військової техніки, озброєння та людей. Після семи днів, цю величезну військову армаду зупинити вже неможливо. Це вражаюче, шокуюче і страшне видовище. Все спокійно, живуть люди і в одну мить на дорогах сотні танків, автомобілів, різної військової техніки, в небі авіація і т.д. На наше щастя та Польщі, вторгнення в Польшу не відбулось.

Сталін лише в травні та червні 1941 року таємно відправив до західного кордону 939 ешелонів з військами та технікою і викликав з запасу біля 800 тисяч резервістів. На приведення в бойову готовність такої величезної армади потрібний набагато більший час. Гітлер напав на Сталіна коли той лише переміщав війська, військову техніку, боєприпаси та запаси палива. Тобто Сталін не встиг підготуватись до “стрибка” на Європу. В.Молотов в 70-тих, в розмові з письменником І.Стаднюком заявив:

“Раптовість була, але лише тактична. Випередив нас Гітлер”.

З монографії МО РФ 1992 рік. “1941 рік – уроки та висновки”: “Перекидання військ було сплановано з розрахунком завершити зосередження з 1 червня по 10 липня 1941 року. На розташування військ впливнув наступальний характер планових дій”.

(А.Кречетников для BBC. 22.06.2016. bb-crussian.com)

Методи московських провокацій.

Сьогодні ми поговоримо про одну з московських провокацій проти В.Суворова. До написання цієї статті мене спонукала одна інформація, яка поширювалася патріотичними колами України в соцмережах. Щось там було не так. Я звернувся до В.Суворова. Не маючи можливості заперечити дослідження В.Суворова, Москва намагається дискредитувати самого В.Суворова як особу якій неможливо довіряти. Тут один з прикладів.

Вже 18 років в московських ЗМІ періодично з'являються статті про те, що В.Суворов, вивчаючи архіви 8-ї Британської армії, знайшов фотографії військових у німецькій військовій формі. На одній з них він пізнав батька Путіна, який воював в складі РОА (Русская / Русская Освободительная Армія генерала Власова). Також в цих статтях сказано, що ці фотографії були зроблені у Варшаві в 1944 році.

Насправді ж – це сфабрикована Москвою дезінформація про В.Суворова. Щоб зрозуміти, що сталося у дійсності, необхідно повернутися до Польщі в 1944 рік. У Варшаві виникло повстання, яке було жорстоко придушене німцями. Існують свідчення, що в придушенні повстання брали участь російські частини, які воювали на боці Гітлера. Вісімнадцять років тому, коли В.Суворов перебував в Польщі, його познайомили, як тепер з'ясовується “познайомили” з таким собі Юзефом Шанявським – польським десидентом, правозахисником, чи можливо агентом. Як з'ясувалося пізніше, він був психічно хворим і його

та його ім'я швидше за все "хтось" банально використав. Під час розмови з В.Суворовим Ю.Шанявський показав йому фотографію військового в німецькій формі і сказав, що це батько Путіна, який воював на боці німців і який брав участь в придушенні повстання. В.Суворов віднісся до цього більш скептично, аніж як до реального факту. З його досвіду праці у спецслужбах було зрозуміло, що це неможливо в принципі. Коли когось приймають чи запрошуєть до спецслужб, то людину перевіряють до десятого коліна. Але менше з тим.

Через деякий час цей Ю.Шанявський написав статтю в одному польському журналі, що всесвітньо відомий дослідник та історик Богдан Суворов, досліджуючий архіви 8-ї британської дивізії знайшов документи, в яких підтверджується участь батька В.Путіна у придушенні повстання в Варшаві. Пізніше цей Ю.Шанявський "розвився", зірвавшись зі скелі. Де в Польщі скелі? Насправді ж, він є не Богдан, а Віктор Суворов (псевдонім). Хоч його реальне прізвище Володимир Богданович Резун. Коли В.Суворов побачив цю статтю, то негайно написав лист-заперечення до польського журналу. Він такого не говорив і таких досліджень не робив. Також ми мусимо знати, що люди рівня В.Суворова дуже перевіряють факти і джерела. Також люди рівня В.Суворова, знаходячи такі важливі факти, НІКОЛИ НЕ ПРОСЯТЬ КОГОСЬ, а тим більш маловідому людину, ЦЕ ПУБЛІКУВАТИ. Вони це роблять самі, під своїм ім'ям і в центральних виданнях, а не маловідомих. Фальсифікатори в Кремлі, «готуючи» статтю для Ю.Шанявського, не знали, що 8-ма британська армія воювала в Африці, а не в Європі і там ніякої інформації про Варшаву та Путіна не могло бути в принципі. Але вже пізніше московське видання газети "Комсомольська правда" та "Границі" (колишній російський емігрантський журнал, який 1991 року швидше за все "перекупив" КДБ) написали статті на цю тему, посилаючись на Ю. Шанявського. У цих статтях вони звинувачували В.Суворова в брехні про батька В.Путіна. Після виходу статей, в

Москві викликали посла Англії і заявили "ноту протесту", мовляв, як це ваш громадянин (В.Суворов) пише пасквілі на нашого президента. Після цього В.Суворова викликали в МЗС Англії і вимагали пояснення. Тобто з банальної провокації виник міжнародний скандал. Звісно ж, В.Суворов все пояснив і показав, що це кремлівська провокація. Але Москва періодично повертається до цієї теми і інколи чужими руками.

Тепер вже в Україні, під час війни з Москвою, в соцмережах, поширюється цей фейк про Путіна як сенсація і, на жаль, інколи патріотами України. У спецслужб всіх країн світу, і особливо московських, вважається вищим пілотажем досягати успіху "чужими" руками, дискредитувати противників або "передести стрілки" на когось. Це їхній стиль. А при чому тут ми? Надрукували в Україні, Польщі і т.д. Нас немає на Донбасі. Чому Москва повертається до цієї теми тепер? Після довгого мовчання В.Суворов почав знову проявляти активність, публікувати матеріали і давати інтерв'ю, в яких розвінчує московський міф про II Світову Війну.

Висновки.

ЯКЩО ХОЧЕТЕ ЗНАТИ РЕАЛЬНУ ПРАВДУ ПРО II СВІТОВУ ВІЙНУ, ПОЧИНАЙТЕ вивчати з книг ВІКТОРА СУВОРОВА.

Головні книги В.Суворова, які перевернули історичний світ:

- "Аквариум", про ГРУ-Головне Розвідувальне управління Радянської армії
- "Ледокол", про те хто почав II Світову Війну
- "День М", про те коли і як Сталін планував напасті на Європу
- "Беру свої слова обратно", про злочини Г.К.Жукова та міфи про нього
- "The Chief Culprit", англійською мовою. Матеріали його книг зібрані в одній книзі. Можливо знайти в бібліотеках США та Канади.
- "Aquarium", 1996 фільм, Польща (мова польська)

Співвідношення чисельності військ та військової техніки СРСР та Німеччини на 22 червня 1941 року В Москві В.Суворова за цю таблицю “не люблять”. Хоч тепер вже самі незалежні московські історики визнають факти приведені в таблиці та розвінчують московські міфи про “миролюбивість” Сталіна. Короткі пояснення до таблиці. Тепер існує вже багато джерел та статистики про II СВ від різних сторін та різних країн, які інколи заперечують один-одного. Але тут приведені лише факти які погоджені з В.Суворовим. Я їх лише сформував у вигляді таблиці. Також В.Суворов звернув увагу на статистику до 23 серпня 1939 року, коли вся радянська пропаганда та ЗМІ говорили, що Гітлер ВОРОГ і після того коли був підписаний Пакт Ріббентропа-Молотова та Гітлер ніби став Другом. Після підписання пакту, Сталін почав інтенсивно готоватись до наступальної війни на Європу.

Також я хочу щоб читач подивився на співвідношення озброєння та сил які тоді існували в світі. По головних типах озброєння: авіація, танки, артилерія, організаційних структурах своїх військ, підготовлених лише для наступу, особовому складу та інших, Сталін мав величезну перевагу над всіма арміями в світі, разом взятих. Тепер уявіть собі, що вся ця величезна армада пішла на Європу а потім по світу. Зупинити її було б неможливо. Тим більш, що московська пропаганда виправдовувала б свою загарбницьку політику як про “звільнення” інших країн від фашизму і, на початку, мала б веонку підтримку місцевого населення . Що сталося б зі світом потім?

Кількість озброєння та військ СРСР та Німеччини на 22 червня 1941 року

Озброєння і війська	СРСР		Німеччина	
	До 23.08.1939 Гітлер ворог	Після 23.08.1939 до 22.06.1941 Гітлер друг	На західному фронті і Африці	На східному фронті

Армії та Корпуси

Загальні військових армій	2	26 + 2 на Далекому Сході		
Стрілкових корпусів (2-5 дивізій)	25	62		
Мех. Корпусів (танкових)	(до 600 танків кожний)	4	(до 1000 танків кожний)	29
Повітряно-десантник корпусів	підготовлено 2 000 000 парашутістів		5 + 5 в підготовці	
Кавалерійських корпусів				4

Дивізії (входять до Армій та Корпусів)

Стрілкових дивізій	96	198	110	
Мотострілкових дивізій	1	31	0	
Танкових дивізій		61	17	
Аероцінічних дивізій		79		
Кавалерійських дивізій		13		

Бригади та полки (входять до Армій, Корпусів або Дивізій)

Артилерійських бригад		10		
Артилерійських полків	144	903		
Бригад протиповітряної оборони		20		
Інших бригад		45		

Загальна кількість озброєння та військ

Танків	близ 26 000	близ 2600	3712	
Літаків	4130 21 130		4342	2510
Артилерія і міномети	близ 118 000			
Автомобілі	240 000			
Трактори	43 000			
Хоней	3 500 000		750 000	
Підводні човни	267 + 70 будувались		57	
Особовий склад	5 500 000		3 500 000	

Я не хочу це подавати як те, що Гітлер рятівник Європи і світу від захоплення диктатором-Сталіним. Я це розцінюю, як, скажімо, ви гуляєте в лісі. Несподівано вам назустріч виходить голодний гріzlі. Практично ваша доля вже вирішена. Але, на ваше щастя, з іншого кінця виходить ще один голодний гріzlі. Побачивши конкурента гріzlі починають битву між собою, щоб вирішити для кого ви будете на сніданок. Бійка між гріzlі дає вам можливість врятуватися. Це те що сталося під час II СВ. Сталін і Гітлер, воюючи між собою, самознищились.

DOUBTFUL FRIENDS

Спеціально для "Бористену"

Книга – це крупнокалібрна зброя!

Фідель Сухоніс – відомий дніпровський журналіст і письменник, член Національної спілки письменників України, телеведучий, дослідник української діаспори в США. Попри технічну освіту (закінчив фізтех ДНУ), вирішив, що слово для нього стане найкращим інструментом.

І не помилився.

У липні 1991 року народився літературно-мистецький, художній та публіцистичний щомісячник «Бористен».

Фідель – його незмінний редактор.

— Я радий, що, незважаючи на всі складнощі і бурямні події, журнал виходить і досі, — каже він. — Коли в мене питаютъ, хто я — письменник чи журналіст, важко дати однозначну відповідь. Я довго працював на телебаченні, написав багато книг. Певно, ці професії і є мій життєвий шлях.

Він каже, що немає різниці, хто герой інтерв'ю.

— Я спілкувався з президентами України, з дівірниками та мільйонерами. Кожна людина цікава, про кожну можна розповісти так, що читач буде вражений, — стверджує Фідель Сухоніс. **За його плечима — більше 50 книг.** Тому не дивно, що на початку липня за Фіделя Сухоноса письменники практично одностайно проголосували, обираючи голову Дніпропетровської організації спілки письменників України.

Серед останніх книг Фіделя Сухоноса — збірка оповідань «Чужа молитва», присвячена російсько-українській війні.

Серед гостей вечора - продюсерка кіно, українська волонтерка, громадська діячка, співзасновниця музею «Громадянський подвиг Дніпропетровщини в подіях АТО» та співавторка фільму «Дніпро – форпост України» про участь вихідців з Дніпровської області у російсько-українській війні з 2014 року Наталія Хазан.

«Я давно знаю пана Фіделья як творчу особистість і дякую вам за вашу працю, а також за те, що не забуваєте говорити на цю тему!» - сказала вона.

Також презентацію відвідали письменниці Еліна Заржицька і Ольга Рєпіна, активісти, представники ЗМІ, друзі та знайомі письменника.

Презентація книги відбулась у музеї АТО. Тут зібралися багато однодумців. **Євген Перетялько, учасник АТО/ООС 2015 – 2017 років,** наголосив, що мова – це зброя. – Українська мова – це наша зброя, – говорить він. – А такі книги – потужне крупнокаліберне оружжя, яке вражає сепаратистів, їх буквально трясе від таких речей. Про це треба пам'ятати. Я дякую вам, Фіделю, за те, що ви робите!

Прикінцеве слово сказав **отець Дмитро Поворотний.** 2014 року він забирав тіла загиблих бійців 20-го батальйону на блокпості в окупованому селищі Червоний Партизан. Відео, зняте тоді російськими бойовиками, у буквальному значенні розлетілося Мережею. Про те, що ця поїздка могла стати квитком в один кінець, священнослужитель тоді не думав. – Раніше був звичайним священником, а коли почалася війна, то прийшов у військкомат і попередив, що можу бути капеланом, – розповів Дмитро Поворотний. – Про війну треба писати і говорити! Наши хлопці там гинуть щодня або отримують важні поранення. В Україні є війна, про це треба пам'ятати. **Дякую, пане Фіделю, за вашу роботу!**

До 30-річчя

НСПУ
Національна спілка письменників України

--- Спогади про письменника Віктора Савченка ---

З Віктором Васильовичем Савченком захоплювалася ще зі шкільних років: філософ, дуже цікавий фантаст і просто хороша людина. Читала його твори з великим задоволенням.

Познайомилися у 70-і роки, коли навчалася у Дніпропетровському державному університеті. Я часто приходила на заняття літературної студії (секція поезії), яка знаходилася при ДОО НСПУ. Віктор Васильович вів секцію прозайків. Я захоплювалася фантастикою, астрономією, фізигою, парapsихологією, тому нам було про що поговорити, посперечатися. Він вірив у

метафізичні явища. Сам дослідив і видав книжку про сакральність чисел.

Коли його обрали головою правління ДОО НСПУ (на той час наспереду у приміщення театralного коледжу), піклувався, щоб я отримала літературну премію за книгу «Полум'я Любові» (драма-феєрія) та «Адам і Єва» (поема і фантастична драма «Зорія»), дослідження про які написали Наталка Нікуліна та Марія Зобенко (журнал «Вітчизна» 2002 р.).

Якось Віктор Васильович показав мені книгу американського академіка-астрофізика Цілке «Великий вибух», у якій ішлося про процес виникнення Всесвіту, зірок, планет. Книга була настільки пізнавально-цикавою, що я попросила її на декілька днів, щоб уважніше перечитати вдома. Він погодився і чекав, поки я не вивчала все, що мені було потрібно з тієї праці.

Відповідальним секретарем ДОО НСПУ тоді був Олексій Вусик - чуйний, уважний, доброзичливий. Я вже працювала у с. Військовому, потребувала спілкування, то ж зустрічі з письменниками були для мене на вагу золота, особливо з Віктором Васильовичем. Вислухає, порадить. Пообіцяє і виконає.

До своєї творчості, як і до творів колег, ставився вимогливо, навіть прискіпливо. «Талант потребує праці, - говорив він, - постійної праці, постійного руху у власному розвитку».

Втішно, що ім'я письменника Віктора Савченка відоме далеко за межами України, а його твори перекладалися кількома мовами.

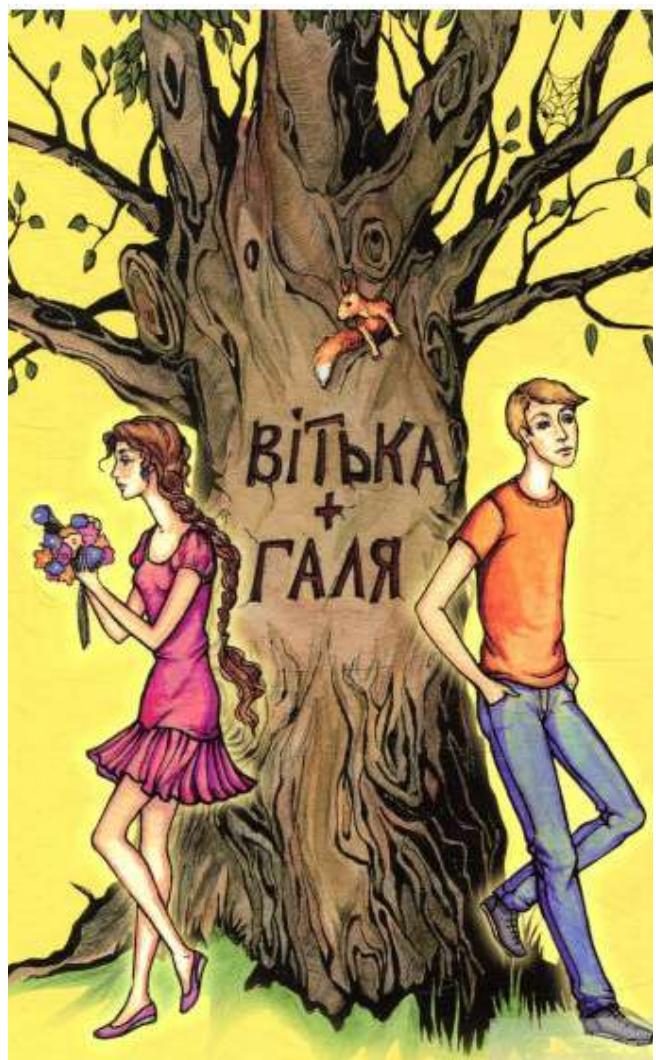
Олеся Омельченко

“До 30-річчя НСПУ”

--- Що варто читати дітям ---

Якщо ви запитаете сто людей, навіщо вони читають, то з великою часткою ймовірності почуєте тільки дві відповіді: щоб знайти корисну інформацію або отримати задоволення.

Дітей варто привчати до читання, адже це розвиває уяву, кругозір і покращує пам'ять, розвиває логічне мислення і, зрештою, допомагає краще розуміти себе, оточення і наше життя загалом. Це вагомі причини для того, щоб читати самим і заохотити до читання своїх дітей.

«Наша область давно має свої потужні традиції письменництва. Свого часу – генерація в 70-их і раніше наприклад, Валентин Чемерис і його повість «Вітька+Галька», яка наразі є частиною шкільної програми. І ця книга настільки

популярна, що нещодавно отримала нове яскраве перевидання. Ще одне видання – буквально «з печі» – книга-казка дніпровської письменниці Еліни Заржицької «Сонячний чоловічок». І це не звичайна книга, а надрукована шрифтом Брайля! Художниця Катерина Хаджирадева створила яскравезні ілюстрації до цієї історії. Також маємо видання також шрифтом Брайля в тому числі книги «Лелечий дім» Євгенії Яворської. Також така мастита авторка, як Наталія Дев'ятко і її «Скарби Примарних островів» – пригодницько-фентезійна трилогія, дія якої відбувається у чарівному світі. «Скарби Примарних островів» існують також в аудіо-версії в авторському читанні. Загалом, дніпропетровщина багата на дитячу літературу, і ми сподіваємось, що нові автори в майбутньому стануть частиною нашої спілки», – зазначає письменник, журналіст, редактор журналу «Бористен» голова Дніпропетровської обласної організації НСПУ Фідель Сухоніс.

Сьогодні книги трансформуються, а юні глядачі мають змогу читати не лише паперові видання, але і електронні або аудіокниги. Не менш популярними в мережі є і буктрейлери – короткий відеоролик за мотивами книги, кліп по книзі.

Метою створення буктрейлера є спонукання до прочитання книги. Його особливістю є те, що розповідь про книгу подається в образній, інтригуючій формі.

Але письменниця Наталія Дев'ятко наголошує – до бібліотек ходити також варто. «Бібліотеки нашого міста мають дуже цікавий фонд, тому не варто нехтувати можливістю відвідіти їх! (childlib.dp.ua/ — прим. автора сайт Централізованої системи бібліотек для дітей м.Дніпра). Так само варто читати не лише щось в межах шкільної програми, але і будь-яку літературу поза нею. Свого часу мої твори увійшли до нової програми з української літератури! Повість фентезі «Легенда про юну Весну» — 7 клас. Пригодниcko-фентезійна трилогія «Скарби Примарних островів» — 9 клас. Фольк-роман «Злато Сонця, синь Води» — 10 клас. І дуже приємно, що саме у переліки для додаткового читання, завдяки чому школярі можуть читати книги не в скороченні чи переказі, а повністю», — каже Наталія.

Експерти наголошують, що часто в дитячих книгах зустрічаються негативні і навіть досить страшні персонажі. Саме в ранньому дитинстві у малюка формується здатність справлятися зі своїми страхами. Він вчиться не боятися. Усі ці маленькі і велиki перемоги відіграють величезну роль у становленні

особистості, вихованні характеру. Дитина дорослішає через випробування і долає свій страх разом із героями казок.

Дитина переживає все те, що відбувається з героями книг і приміряє на себе. При цьому вона вчиться розрізняти, «що таке добре і що таке погано», розпізнавати добро і зло, вибирає, ким би вона хотіла бути і на чиєму боці. Напруга, яку відчуває малюк, слухаючи історію, і та емоційна розрядка, то полегшення по закінченні, коли стає зрозуміло, що «все добре», є можливістю «скинути» агресію мирним шляхом, перемогти уявного ворога, відчути себе сильним і благородним.

Звичайно, видавати наразі книги та заробляти письменництвом в Україні — справа не з легких. Наталія Дев'ятко має у своєму творчому житті вже 7 «Коронацій слова». «Ця премія — це престиж та визнання, можливість якісного піару для письменника. Свою першу «Коронацію Слова» я отримала за роман у 2017-му році. Але до того двічі була на нагородження як гостя — 2011 і 2016 рр. Тому досі не знаю, від якого року рахувати своє перше знайомство з цим яскравим дійством. Але все ж емоційно власна нагорода для мене була першою. Ніколи не забуду шалених емоцій, коли мені зателефонували і запросили на нагородження!», — зазначає вона.

Сьогодні перед обласною спілкою письменників стоїть завдання не лише зробити читання популярним. «Ми прагнемо надавати певний соціальний захист письменникам, а статус творця слова повинен бути престижним. Є багато талановитої молоді, яка з тих чи інших причин, часто необ'єктивно досі не є частиною спілки. Наприклад, авторка творів для дітей з Кам'янського Олена Ляшенко. Тому ми прагнемо багато чого змінити, зокрема навіть і приміщення спілки. А наразі ми відкриті до діалогу за адресою проспект Яворницького, 18, щосереди з 12.00 до 15.00. Ще один канал комунікації — офіційна сторінка НСПУ у фейсбуці

[www.facebook.com/nspudnipro!/,](https://www.facebook.com/nspudnipro!/)

наголошує Фідель Сухоніс.

Уляна Романова

СЕРПЕНЬ НА ПОРОЗІ

Серпень вже стойть на порозі.
Взяється рукою за клямку, мить -
натисне і зайде у сіни. Кине оком на
веранду, примружиться: "Ти диви,
вигрілися, на розкладущі сплять!"
і війне тим вітром, що зриває перші
жовті листочки. Тоді зайде у хатину,
всядеться край столу, притягне
до себе миску з помидорами, візьме
рожевого на пробу: "А таки нічого
вродило. Звичайно, не волове серце,
та їсти можна. І на зиму запастися в
самий раз. А вони купаються! То річка
їм, то море. А ось вам!" і покличе Ілька,
щоб той у воду насцяв.

Люди заметушаться, бо їй
справді, роботи - непочатий край.
Все і водночас. А день зменшується на
очах. Тоді Серпень посміхнеться у руді
вуса: "Та, ладно вам. Перепочиньте." І
прийде Маковія. З коржами, тертим
маком, справжнім вихідним, коли
і на вгород не йти, хіба що після
обіду помідори зібрати та увечері
попідливати огірочки, мо', який ще
вродить.

Дивись, вже їй картошкИ підспілі.
Сонце ледь проснулося - дзенькають
лопати, падають у відро картоплини,

ховаються під грудки колоради,
жнивує село!

Серпень чує натруженій стогін,
бачить вироблені руки і посилає ще
одне свято - Спаса. Знову коржі, мед,
яблука. Благодать!

Ось вже їй помидори "по три
копійки", у когось свайбиться, а хтось
тільки збирається до школи, у повітря
пахне короваєм, айстрами, новими
зошитами у лінійку і першим осіннім
туманом, що крадучись, збирається
у низині, набирається сил, готується
панувати.

Останній тиждень Серпня мине в
урочистостях, жовто-блакитних
прапорах, розмовах, промовах, мріях
і спогадах. Літо закінчуєтиметься,
життя продовжуєтиметься,
квітків на потяги не купити, туфлі у
сина враз стали малі, яблука - солодкі,
засмага майже змилася, до перукарні -
черга, кукурудза зістарилася і варити
годі, відійшла малина і лише сизобокі
сливи обіцяють справжню насолоду.

А поки що літо. Липень і серпень на
порозі.

Любов Філенко

---Зберігаємо чистоту рідної мови---

Слова, що роблять наше мовлення примітивним

Не добре, коли людина часто вживає стверджувальне російське словечко – да, та ще як його повторює часто: да-да, ну да. Особливо це помітно у журналістів, ведучих на телеканалах, у яких, у більшості, проросійська вимова і які, очевидно, тільки перед камерами розмовляють українською мовою.

Інколи в людини виникають такі вставки самі собою, мимовільно, неусвідомлено, а деколи людина думає, що сказати, і таким способом заповнює паузу між словами, напр.: а-а-а-а; е-е-е-е; и-и-и-и тощо.

Таких зайвих слів, словечок, словосполучень, звуків, акань, икань, загикувань, повторів тощо, є чимало. Вони аж ніяк не прикрашають мовлення людини, а, навпаки, роблять його примітивним.

Зате приємно слухати людину, у якої бесіда гладка, речення правильно побудовані, без зайвих слів, без якихось підкреслень, повторів і, звичайно, якщо цікава тема, якщо хочеться слухати таку розповідь чи такий виступ. Про це нагадує нам відомий мовознавець проф. Микола Лесюк.

Шафа для книжок чи шафа на книжки?

“Це тобі шафа для книжок”, – часом чуємо з уст і навіть читаемо в художній літературі. Чи так правильно? – Ні, треба сказати “шафа на книжки”. Чому? Тому, що прийменник для буде слушний там, де говориться, що певну річ призначено для людини, тварини або якоїсь ширшої потреби: “*Не для пса ковбаса, не для кицьки сало*” (М. Номис); “*Для загального добра*” (М. Коцюбинський).

Коли ж трапиться що якийсь предмет призначено на певні конкретні речі, то треба шукати інших прийменників: “*Оце тобі торбинка на жито, а пляшки – менша на олію, а більша на молоко*” (із живих уст), “*мішок на вугілля*”,

*Рубрика Миколи
Дулляка*

“одяг на свято”. У народі кажуть ще так: “*мішок під жито*”, “*одяг про свято й про будень*”, “*книжка до читання*”.

Прийменник на стойть ще, коли йдеться про хвороби – захворіти на що, а не чим: “*Занедужав на кір*”, “*Він заслав на пропасницю*” (Словник за редакцією А. Кримського).

Століття чи сторіччя?

Обидва слова позначають час. Вони – синоніми. Але, на думку Антоненка-Давидовича, – вони не абсолютні: семантика слова “століття” (як і його синоніма “вік”) уміщає відтінок урочистості, пор.: “Не століття з дня його смерті ми будемо відзначати, а його безсмертя, безсмертя правди, безсмертя народу” (М. Рильський); “Уперед до звершення замірів, що поклав дев'ятнадцятий вік!” (П. Грабовський).

Про деякі частки

Частка ж (же) часто надає фразі підсиленого пояснювального (або виправдувального) характеру: “*Я ж не хотів цього*”; “*Я ж не думав, що так воно обернеться*”. Інколи російській частці же відповідає українська

|ке бо: "Та йди-бо сюди!" ; "Та годі-
бо тобі!", або частка но: "Сядь-но та
розкажи."

У південно-західних діалектах
слово же виступає подекуди замість
що: **"Добре того страшитъ, же ся
боїть"** (прислів'я). Це полонізм, якого
українська літературна мова не допускає.

Що краще - лише чи тільки?

Істотної різниці між словами тільки
й лише (або лиш) нема, але не треба
збіднювати мову й користуватись
завжди тільки одним словом. Наша
класика й народне мовлення не дають
переваги якомусь одному, а, в міру
потреби, користуються обома словами:
**"Тільки тоді і полегша, як нишком
заплачу"** (І. Ктлюяревський); **"Хотів
говорити і не міг. Лише дивився"** (М.
Коцюбинський).

Близькою за звучанням, а інколи й
значенням до слова лише (лиш) є частка
лишень: **"Всі, хто лишен міг, утікали
в полеabolіс"** (М. Коцюбинський). Але
здебільшого ця частка стоїть з дієсловом
у наказовому способі й відповідає
російській частці -ка (смотри-ка,
скажи-ка): **"Стривай лишенъ! Чи
чиуешь? "Щось плаче за ворітъми"** (Т.
Шевченко).

Тож яка любов краща?

Любов – це велике, святе Почуття.
Щасливий той, хто знає його. Воно
оспіване в піснях, йому присвячено
найкращі поезії, найвеличніші музичні
твори. Воно вічне. Саме тому й виник
вислів **"Любоов з першого погляду"**.

Як не без докору пише знаний
мовознавець Роксолана П. Зорівчак,
деякі ділки в Україні хочуть оце Почуття
в нас украсти, пропагуючи любов із
першого погляду до... поливки, яку вони
виробляють, -- **любов з першої ложки**.

Саме такими гаслами прикрашено
(читай: опоганено) чимало трамвайніх
вагонів у Львові. Сумне, дуже сумне
буде життя, коли людям не просто буде
подобатися страва, коли вони, жалюгідні,
будуть у неї закохуватися, ще, можливо,
її приревнувати зуміють ї... підсумовує
вчена.

Вище чи раніше?

Такі й подібні недолугі фрази, як: **"Як**

уже мною говорилося..." в Україні
чуємо і читаємо часто. Ніби не можна
сказати просто: "Як я вже сказав раніше".

До речі, дехто каже: **"Як я уже сказав
вище"**. Ніби він стояв на чомусь, був
тоді вищим, коли говорив! А він сказав
про це раніше, а не вище.

А ось, коли пишуть, тоді можна
вживати слово вище, бо те, що вже
написано, завжди буде вище на папері,
ніж те, що ми пишемо чи будемо писати.
Інколи правильно пишуть у примітках:
"див. зазначене вище" і т. ін.

Слова і вислови, що засмічують нашу мову

"балагурити" замість "теревенити",	"базікати"
"берлога" замість "барліг"	"бібліотекарша" замість "бібліотекарка"
"благоустроєний" замість	"упорядкований", "упоряджений"
"бодрий" замість "бадьорий"	"бокал" замість "келих"
"бритий" замість "голений"	"бутилка" замість "пляшка"
"вечером" замість "увечері"	"взятка" замість "хабар"
"висок" замість "скроня"	"віддихати" замість "відпочивати"
"відмічати" замість "відзначати"	"відплив" замість "відпустка"
"перейшов граници" замість "перебрав міру"	"по нашим підрахункам" замість "за нашими підрахунками"
"по необхідності" замість "з потреби"	"попасті в аварію" замість "потрапити в аварію"
"по призначенню" замість "за призначенням"	"по сторонах дороги" замість "обабіч дороги"
"працює по наказу" замість "працює за наказом"	"приємливі ціни" замість "прийнятні ціни"
"приймати до відома" замість "брести до відома"	"прийдеться поїхати" замість "доведеться поїхати"

ПЕРША ЗАПОВІДЬ ЗАКОНУ БОЖОГО

«Я Господь, Бог твій, нехай не буде в тебе інших богів перед лицем Моїм».

Цією заповіддю Господь Бог вказує людині на Самого Себе, як на Джерело життя і всіх благ. Наслідуючи цю першу заповідь, людина повинна прагнути пізнавати Бога і свої вчинки направляти до прославлення Його імені. На цей керівний принцип у наших намірах вказав Господь Ісус Христос, навчивши нас промовляти в молитві: “Нехай святиться ім’я Твоє!”

Господь Ісус Христос не відмінив заповіді, а навпаки велів дотримуватися їх і виконувати пильніше, ніж їх виконували до Його пришестя (Мт. 5, 17-48).

Заповіді написані на двох скрижалах і не порівно, а на одній чотири, а на другій шість. Тому, що в перших чотирьох заповідях заповідується любов до Бога, а в останніх шести — любов до близніх.

Цей розподіл повторив і Сам Господь Ісус Христос. Один законник спитав Його: «Яка заповідь найбільша в законі?» Він відповів: «Полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душою твоєю, і всім розумінням твоїм. Це перша і найбільша заповідь. А друга подібна до неї: «Полюби ближнього твого, як самого себе!». На цих двох заповідях увесь закон і пророки основуються (Мт. 22, 36-40).

Таким чином, у першій заповіді дається напрям розумової і вольової діяльності людини і цим закладається фундамент її життя.

Перша заповідь виявляє всю перевагу 10 Заповідей над законодавствами інших народів, як древніх, так і сучасних, у тому, що покладає віру в основу моралі і життя. У наш час перша заповідь так само актуальна як багато тисяч років тому. Сучасна людина переобтяжена всякими знаннями, а про Бога і Його участь у своєму житті часто немає жодного уявлення. Відчуженість людини від Бога позбавляє її розум необхідних духовних знань, а її життя робить звивистим і суєтним.

Пізнавати Бога треба вдумливим

читанням Священного Писання, роздумами про Бога, про Його близькість і любов до нас, роздумами про мету нашого життя. Сприяють пізнанню Бога читання релігійної літератури, молитва вдома і в храмі, участь у духовних бесідах. При цьому, пізнання Бога не повинне обмежуватися однією абстрактною розумовою роботою, але повинне проникати глибоко в серце і відображуватися в нашему житті, світитися в усіх наших словах і вчинках. Гріхами проти першої заповіді є зневага справи пізнання Бога і холодністю до Нього, через що відбуваються розумові гріхи: безбожжя (атеїзм), многобожжя, невіра, забобони, зречення від віри, відчай і ухилення в ересь. Від розумових гріхів важче позбавитися, ніж від гріховних справ, от чому Церква завжди з такою енергією і самовідданістю виступала на захист чистоти віри.

Перша заповідь наказує нам визнавати й шанувати всім серцем лише Єдиного Бога Істинного. Маємо вірувати в Бога, ходити перед Богом, завжди пам'ятати про Бога і у всьому поводити себе богоугодно, знаючи, що Він кожну хвилину бачить і знає не тільки діла й слова наші, а й найтаємніші помисли наші.

Слід боятися Бога, або благоговіти перед Ним, і гнів Отця Небесного вважати для себе найбільшим нещастям, а тому старатися не гнівити Бога гріхами, а угоджати Богові покорою та добрими ділами, любити Бога всім серцем, усім розумінням і всією істотою своєю, надіячися на Бога, знаючи Його всемогутність і любов до нас, коритися Богові і бути завждиготовим виконувати повеління Його; не ремствувати, якщо доля наша іноді буває не такою, як ми б хотіли.

Маємо прославляти Бога, як всенайдосконалішого, всемогутнього, всепремудрого, всеблагого і всеправедного, дякувати Богові, що створив нас, піклується нами і спасає нас, призовати Бога в молитві при кожному ділі й на кожному місці, як всеблагого

і всемилосердного Помічника й Порадника.

Шанувати Бога ми повинні не тільки самі в собі, а пошану і служіння Йому виявляти й назовні, а саме проповідувати всім і всюди, що Бог є, що Він

Отець наш Небесний, а ми творіння Його. Всюди оберігати славу Його. Не відхилятися від Нього ні при яких обставинах, хоч би довелося й постраждати та вмерти за ім'я Його. Завжди брати участь у богослуженні.

Треба оберігатися безбожності. Як говориться у псалмі: «Сказав безумний у серці своїм: «немає Бога». І повіривши в те, ще більше починає грішити: «розтлилися, омерзенилися в ділах своїх» (Пс. 13, 1).

Деякі люди впадають в іншу крайність і думають, що Бог не Один, а їх багато, або природу вважають всебогом, або душу людську — часткою

Божества. Така ересь зветься «пантеїзмом». Вона рівнозначна й безбожництву, бо відкидає Єдиного Живого Бога і противна Богові. Який сказав: «Я Перший, Я й Останній, і крім Мене немає Бога» (Іс. 44, 6).

Маловірство буває тоді, коли люди або зовсім не вірють у Бога, або начебто вірють і визнають, що Бог є, але не вірять в Його об'явлення, що Бог знає все, турбується про створений Ним світ і, особисто, про кожну людину. Сюди ж стосується й байдужість до Бога і своєї

душі.

Деякі люди до богооб'явлених істин, визнаних Церквою, додають щось від себе, суперечне

правді, перекручують догмати по своєму, або ж тлумачать Святе Писання суперечно церковному розумінню.

Трапляється розкол, тобто своєвільне ухилення від єдності Богошанування й від єдності з Церквою через які-небудь дрібниці, з впертості або честолюбства.

Осудливі чаклунства, коли люди, нехтуючи віру в Божу силу, шукають допомоги в різних чараках та прикметах, вірять у злу силу різних тварин, прикликають злих духів і намагаються діяти ними, починають вірити в силу якоїсь звичайної речі.

Осудливі лінощів до молитви, лінощи піти до церкви на богослужіння, любов до чогось більшої, ніж до Бога, наприклад до окремої людини, до окремої науки або мистецтва не заради Бога.

Не варта надія на людей, коли замість Бога люди починають надіятись на сильних віку цього або лише на людську силу, зброю та мудрість.

У наступних публікаціях ми розглянемо інші Заповіді Божі, а тепер, якщо у вас виникли запитання, надсилайте їх на адресу нашого часопису.

Леонід Якобчук, почесний професор Острозької академії

"Дивосил"

УКРАЇНА - В КАРТИНАХ БАТЬКА ТА СИНА

Образотворча традиція Січеслава-Дніпра щедра на династійне успадкування творчого покликання. Діти продовжували справу батьків, екстраполюючи мистецькі чуття та мислі на свій час і в своїй, можливо навіть несподіваній для батьків, стилістиці. Назву лише найяскравіші приклади такого діалектичного успадкування: Георгій та Олександр Невечері, Андрій та Олександр Бородаї, Віктор та Володимир Лободи, Юрій та Тетяна Павлови...

До цієї когорти січеславських митців належать і батько та син Євдущенки – Палладій Васильович (1917- 2005) та Юрій Палладійович (нар.1947). Обидва художники навчалися у Дніпропетровському художньому училищі, обидва стали митцями, аби присвятити своє життя найсвітлішому – Україні.

У тридцятих роках минулого століття селянський син Палладій Євдущенко спочатку учився на столяра-червонодеревника, та спрага до малювання змусила його покинути це навчання і вступити до художнього училища, де його провідним викладачем був відомий художник-педагог Микола Погребняк. Саме від свого вчителя Палладій перейнявся на тоді «підпільною» цікавістю до образу України. Відьомський шабаш сталінізму змусив студента училище замислитися і над лихоліттями, які запровадила Москва.

Студентські роботи і перші твори повоенного періоду Палладія Євдущенка свідчать про наслідування традицій українського реалістичного малярства, зокрема творчості Миколи Погребняка. Він цікавиться зображенням побутових сценок, подніпровських краєвидів, про що свідчать збережені два шкіци «Бесарабський хлопчик» і «Вид з Монастирського острова» (обидві роботи датовані 1940 роком), два рисунка (1945) та картина «Дніпро» (1950).

Дипломну роботу в училищі Палладій захистив 26 червня 1941 року – тобто, на четвертий день війни...

Сталося так, що паніка у владних структурах, викликана «несподіваною» війною з гітлерівською Німеччиною, не дозволила у Дніпропетровську мобілізувати на війну всіх відповідного віку чоловіків. Не був мобілізований і Євдущенко – залишився в окупованому німцями місті й став членом відновленої «Просвіти», яка проіснувала до вересня 1942 року, затим була заборонена гестапівцями. Після заборони «Просвіти» Палладія насильно відправили в Німеччину, де він працював на заводі, який виготовляв цистерни для бензину.

У 1945 році Палладія «звільнила» червона армія, внаслідок чого він міг втрапити до Сибіру, але в одному армійському штабі терміново знадобився художник. Це і визначило його подальшу долю – виселення не загрожувало і, повернувшись на батьківщину, він спочатку вчителював у Саксаганському інтернаті (що порятувало його молоду родину від голоду 1947 року...), а потім переїхав до Дніпропетровська, де з 60-х років працював художником-оформлювачем на виробничому комбінаті Художнього фонду.

Ідеологічні вимоги, які комуністичні власті ставили перед художниками в творчій галузі, Палладій Васильович сприймав як насильство над творчою особистістю. Це пригнічувало: бажання малювати картини не було. Проте і за радянських часів, особливо в період так званої «горбачовської перестройкі», Палладій Євдущенко створив цікаві з точки зору історичної документальності та національного пафосу роботи. У 1970 р. він створив своє найбільше за розмірами (85x124 см.) полотно «Шевченко серед селян», на якому зображене звернення Тарас Григорович до земляків «обух калити» і здобувати «хиренну волю» власними руками, а не чекати милості від москальського царя. На другому плані у натовпі – жандарм, який має припинити

«вопіюче нарушені порядка».

Характерно те, що художник має полотно, присвячену Кобзареві, у рік, коли багато інших дніпропетровських митців створювали «ідейні» картини до сторічного ювілею Леніна. Це був своєрідний протест Палладія Євдущенка проти партійної кон'юнктури в мистецтві.

За советів до образу Кобзаря Палладій Васильович звертався неодноразово. Зокрема створив виразний плакат «В сім' вольній, новій», де немає жодних ознак комуністичного пафосу в трактуванні рядків Шевченкового заповіту: навпаки, всі персонажі плакату і природа, на тлі якої вони зображені, – виклично українські. Та ширше і глибше художник охопив українську тематику вже по проголошенню Державної Незалежності. Незалежність, свобода висловлювань думок і почуттів активізували його творчу діяльність: від 1991 року до переходу в ліпші світи Палладій Євдущенко створив більшу частину свого творчого спадку.

Провідними темами стають драматична історія України в лабетах московської імперії до і після жовтневого перевороту. Палладія цікавлять образи видатних українців, і він створює картини «Гетьман Полуботко в Петропавлівській фортеці», «Мандри Григорія Сковороди Україною». Не менш цікавий йому простий український люд минулого – теплим почуттям автора овіяні твори «Козаки-побратими», «Кобзар», «Подруги».

Та все ж, на трагічних подіях років сталінізму художник ставить особливий наголос: адже, це доля і народу, і його особиста... Чорні роки «колективізації» та голодомору особливо запам'яталися Палладію: він не тільки спостерігав жахи, влаштовані владою в українському селі, але й сам, шістнадцятирічний, добре натерпівся від голоду. Тому оминути тему більшовицького визиску та голодоморних втрат аж ніяк не міг. Дуже натурально, а отже переконливо художник передав атмосферу селянського горя в картині «Розкуркулюють»: єдину корівку

годівницю відбирають в селянської родини, і родина – від старого до малого – змушена лише скрушно спостерігати за втратою. Невимовною тugoю пронизані твори, присвячені подіям голодомору: «Жертвам голодомору 1932-1933», «Колоски», «Голодомор». Особливо виразна ця туга в останній картині, де зображене селянина, який худою конячкою, запряженою в сани, везе на цвинтар померлих від голоду... Сумною символікою пронизані картини, які відтворюють безпредедентний сталінський терор: «Арешт ворога народу», «Біломорканал», «Батько наш рідний...». Парадокс любові жертви до ката з особливою силою відтворено в картині «Батько наш рідний...», де зображене загратований у гиблому просторі імперії-ГУЛАГУ народ все ще вірить Сталіну і сподівається на його милість.

Не чужими для Палладія Євдущенка були і ліричні мотиви, проте суспільно вагома тема в його творчості переважає. Картини Палладія приваблюють перш за все історичною достовірністю, протестом української душі проти насильства, яке впродовж кількох віків змушений був терпіти український народ від люду ординського походження – московітів – та його царів і вождів...

За життя Палладій Євдущенко мав лише одну невеличку персональну виставку: 2001 року в приміщенні Січеславської крайової «Просвіти», про що було опубліковано в газеті «Слово «Просвіти»» нотатки письменника Володимира Заремби. Друга виставка відбулася в Дніпровському музеї українського мистецтва в 2017 р. – твори Палладія експонувалися поруч з творами його сина Юрія. Ця виставка мала особливий сенс, позаяк були представлені два різні творчі підходи до створення образу України батьком і сином. Юрій на виставці презентував глядачеві картини, які утверджували ідею свободи творчості в незалежній країні, й акцентував свою увагу на розкутому експресивному малярстві пейзажних мотивів та оголеної жіночої моделі. Контраст між стилістикою та індивідуальною манeroю малярством батька і сина лише підсилював інтерес глядачів до експозиції.

Що стосується Юрія Євдущенка, то вже в 2017 р. він був досить знаний січеславський майстер плензля, член Національної спілки художників України. На той час в його творчому доробку – кілька персональних виставок, участь у всеукраїнських вернісажах. Твори його є у фондах Дніпровського художнього музею, в Дніпровському музеї українського живопису та багатьох приватних колекціях.

Нині Юрій підготував нову експозицію батькових і своїх творів. Ця експозиція концептуально відрізняється від попередньої: на виставці буде акцентована спільна громадянська позиція авторів – картини Юрія продовжать у часі тенденцію батька у відтворенні трагедійно-драматичного образу України. Перед глядачем Юрій розгортає динамічну картину подій останнього часу, але для достовірності та контрасту зазирає і в не таке вже й далеке – не лише батькове, а й своє – советське минуле. Гротескні образи інтерпретованої соцреалістичної теми «Рабочій і крестьянка», так само, як символічне несення важкого хреста пролетарем у картині «Комуунестічного куда» (від «коммунистического труда»), викликають усучасно глядача відразудо комуністичного минулого. Патріотичний пафос, велич революційних подій відтворив Юрій в картині «Небесна сотня» – завдяки алгоритмічній композиції, напружений графічно-тональній динаміці та розкутому колориту. В експозиції виставки ця картина має стати не лише даниною пам'яті полеглим на Майдані, але й домінантою, яка уособлює переломний етап в історії нашої країни.

Та є сучасні явища, що їх не міг обійти Юрій, який володіє даром гумористичного і сатиричного сприйняття дійсності. Цей дар він сповна втілив у творах «Шангенські мрійники» та «Тут був Вася!». Особливо актуальною є картина «про Васю» – адже кількість безкультурних «васьків», які опаскоджують наш життєвий простір, овва, не зменшується. Але й у цих, соціально наснажених творах, Юрій залишається перед усім сміливим живописцем, на якого колись позитивно вплинули його училищний викладач Віктор Загубибатько і старший товариш – Заслужений художник України Олександр Бородай. Гадаю, що нова експозиція виставки батька та сина Євдущенків, яка планується в Дніпровському художньому музеї, додасть любителям образотворчого мистецтва Дніпра та його гостям нові емоції та роздуми про творчість її авторів, які з вірою і правдою створювали картини, присвячені нашій Батьківщині.

*Віталій Старченко, мистецтвознавець,
лавреат премії ім. Павла Тичини*

«Спеціально для «Бористену»

ІЗ ТИХ СИНКІВ.... або ПОБРАТИМИ ПО ІНТЕЛЕКТУ І ПРОДАЖНОСТІ

Я коли сьогодні думаю, чому ми не можемо стати державним народом, то ловлю себе на думці через таких істот як Шуфрич і йому подібна безнаціональна потороча . Типу Олени Бондаренко, Володимира Скачка чи Юрія Кота. Уже мовчу про правника Володимира Олійника і зрадника України української, який мріє про московську колонію і аж вистрибує із трусів на московських пропагандистських кремлівських передачах.

Вчора слухав Шуфрича і зрозумів, поки таких істот вибиратиме український люд, ми ніколи не матимемо своєї держави. Ми приречені на колонію. А ость цей гіbrid зрадника, яничара і пост колоніального пристосування до

сильних світу сього своїми діями і словами саме це і підтверджує. Я ловлю себе на думці, коли б Шустер помінявся місцями з московським туалетним бачком - Скабеєвою і почав з Москви ляпати своїм брудним язиком те що він ляпає про Україну про Москву, живучи у Московії. Відповідь проста : вишка для Шуфрича. Так як колись писав про Шуфричову вишку ,яку він та йому подібні деркачі та бойки придбали в баби Галі на її городі за 10 чи 20 тисяч гривень діляночку. А там виявилася скважина нафти, яка вдарила фонтаном у чисте голубе небо України, що одразу почорніло. Так от і Москві він мав би с аналогічну скважину десь у Муравленково, де добував нафти не для себе, а для кремлівського господаря. І до своєї скважини не добирався б на брендовому авто, а на автозаці, чи чим там підвозять у ГУЛАГАах з раннього-ранку на роботу рабів.

Ось уже кілька тижнів підряд, отримуючи 30 срібняків від кремлівського проагітпрому щасливий до безмежності від рабства Шустер не вилази з улесливою усмішкою до своїх кремлівських хазяїв і з неприхованою любов'ю звертається до ведучих московської програми «60 минут» Ольга і Євгеній я вже як Проня Прокіпівна, лягла і чекаю.

Цього разу йшлося про церкву Київського патріархату з пінопласту. Це будівництво ХХІ сторіччя. Це та новинка, що нині охопила світ:

Житлом ХХІ – го століття називає його японська відома будівельна компанія і поки ми всі будуємо поки що роками величезні купольні будинки з цегли чи бетону, японці такі будинки будують за 2 години і розв'язують за копійки будівничу проблему, бозбавляючи олігархів «легкої наживи». Такі будови можуть вистояти роки. Не горять як дервяні церкви Прикарпаття і Закарпаття.

Та я не про це. Бо ще ні років, ні сторіч на наших очах не минуло. Поживемо, побачимо. Все нове, як відомо, сприймається з недовірою. Нам залишається тільки довго жити і не переконатися в цій новизні.

Щоб принизити Україну і показати нібито її уьбогість. Ось мовляв, до чого дожилися українці, відірвавши від тюрми народів, котра приносила українцям тільки щастя в дружжої з єдиним народом та ще й братнім народом. От тільки досі скабеєва і шуфрич не можуть розібрatisя чи той український московському народі братній чи вже єдиний, якщо тільки путін поверне усі землі що належать і належали ще до появі Москви на землі Русі - Україні. Вкравши назву Русь присобачили все собі. Тепер Кремль хоче, щоб ми знову начоліз Шуфричком (ідеально, певен, буде Олена Бондаренко - ішачили у Сибірських концтаборах. Тюрма ж народів неможебезних, як і без тюрем. Кремль дітям Шуфрича подарує 37 оірік наступного сторіччя, поки ще церкви щ пінопласту стоятимут. Зруйнует ії. Тоді влаштує голодомор. Тоді подарує Крим, який ще при хрещенні належав Київської Русі (а не «Древній», тобто Московській!

Можливо, по - новому у Москві розстрілюватимут. Не так як зараз. А я як при Леніні-Сталіні. По іншому Москва ж не може. Як вона може утримати цілі народи і народності, що загарбала за свої віки. Все покоряла, як Крим, як Сибір. Як

убивали чеченців, калмиків, інгушів. Або знищивши народи, призначити на державні посади таких як Шуфрич! Яничар, квіслінгів свого колишнього народу.

Це все відомо. А от фраза, яка належить Шуфричу і його озвучила Скабеєва під час своїх 60 хвилин звучить дослівна так:

Какая церковь такая і храмы!!! Яка церква, такі і храмы!

Вловили історичний екскурс Шуфрича узnanня української історії на догоду фальшивій московській. Чого за 30 срібняків не продаси. І навіть правду. Історичну. Шуфрич обплюює в прямо ефірі рідну церкву. Православ'я прийшло в Русь-Україну у 988 році. У Москву через 150 років з гаком. У 1032 у Києві постав собор Святої Софії. Цей архітектурний ансамбль Софіївського собору, як і Монастирський комплекс Києво-Печерської лаври внесено до списку Всесвітньої спадщини і підлягає збереженню на благо всього людства.

А судячи із останньої (дай Боже, щоб остання) статті Путіна, який претендує на всі українські землі (за виключенням Полтавської - вислів Скабеєвої, і, мабуть, українського Таганрогу) все це має бути зруйновано як українське і називатися руССким». Приблизно «до основання». Як аеропорт у Донецьку. Путіним-Моторолою. Як сама частина Донецької і Луганської областей. Як нині окупований Крим, який українці і татари залишили справжньою перлиною Чорномор'я, а московіти знову перетворили його в концтабір, чотири тюрми і військову базу. То яка ж церква у Московії, який патріарх? Може, той, що Москва за 110 золотих і 22 соболя купила Томос у Вселенського патріарха Діонісія ГУ? і то на два місяці. Бо хабар було викрито, а Діонісія ГУ турнули з патріаршого

крісла. Київ хрестився у 988, а Московія більше, як через сто п'ятдесят років. То може, Шуфрич поясне українцям як це Москва - донька Києва (Київ же матъ городов русъких!!!)народила світові ... матір Москву. А «молодший брат» , як мінімум на півтора тисяч років від старшого став «молодшим», а молодший «старшим». Та ще й в одній колисці колисалися і одну соску ссали. Цікаво чию?

І от я подумав - двонога істота в морально-антитатріотичному плані - потвора Шуфрич і йому подібні антиукраїнські покидьки за 30 срібняків продають мало не щодня матір якісь московській ідеологічній повії,котра на замовлення свого господаря вишукую на колишньому екс-імперському просторі безнаціональну наволоч і ці істоти гуртом і в одиночку з синдромом неповноцінності (а то й в психічному плані -з розумовим відхилення , а , може, й зовсім фізично і фізіологічно не нормальні і, мабуть, від психіатра довідки мають, типу нардепа Ківи, блогера Шарія,Єлени Бондаренкі,політолога за національністю киянина - Михайла Погребінського та відвертих зрадників - Юрія Кота, Володимира Скачка),які,нажекоройдивигризають дерево життя - серце України, аби те дерево підкосити на корені, а самим продатися за копійки Московії, або запросити ту саму Московію «на прохання трудящих»(це вже було в нашій історії!!!) на свою, але не рідну їм землю, щоб чи там чи тут і прислужитися у чужого пана, забувши святу у неписану заповідь: раб свою справу зробив, раб , як зрадник, має передчасно вмерти. Бо той хто зрадив раз, той зрадить і вдруге!

Хай би вони померли сьогодні. Не фізично. Морально! І не плуталися

під ногами ідеологічно таї не оббивали ворожі пороги,а дали, нарешті можливість і щастя збудувати українську державу. Одну із найбільших територіально в Європі і найдревніших по своїй історичній глибині,яка Московії і не снилася. Скільки б історичних статей про це московські історики - міфотворці про це Путіну не написали! А Євросоюз уже на нашому континенті був. І з'явився він ще за часів київського князя Ярослава Мудрого,котрий одружив усіх своїх дванадцятого дітей з королівськими родинами нашого континенту. Чоловіками і дружинами стали діти Ярослава Мудрого у європейських королів і принцес і всі ці 32 роки ув Європі панував перший Євросоюз. Європейський союз 11 сторіччя. У тому сторіччі, коли Московією ще й Гниле болото не називалося!

Чи розуміє і знає це Шуфрич. А якщо знає,то мені здається, що Шуфрич із тих ідіотів, щоб пану лизнути сідницю, готовий продати і рідну матір. Така і покрученена психологічно Київ! Його побратим по інтелекту і продажності!!!

Олег Чорногуз (м. Київ)

"Diaspora.ua"

Історія в деталях

Пам'ятник іммігрантам у Нью-Йорку (США) був встановлений в 1973 році в одному з мангеттенських парків. Напис на постаменті монументу, що має назву "Іммігранти" (The Immigrants): "Присвячено людям всіх національностей, які в'їхали в Америку через Кастл-Гарден. На згадку про Самуеля Рудина, чиї батьки прибули до Америки в 1883 р." (Самуель Рудин - багатий нью-йоркський забудовник та меценат - і замовив та оплатив цей монумент).

Пам'ятник, що показує трагічність долі переселенців, які вимушенні шукати кращої долі на чужині, втілює і долю багатьох українських іммігрантів в США кінця XIX століття, які їхали за океан, доляючи неабиякі перешкоди і труднощі. Після місяців поневірянь в дорозі, небезпечних переходів кордонів, принизливого очікування квитків на корабель в Європі, виснажливого кількатижневого шляху через океан, лише частина з них проходила контроль імміграційної служби та могла залишитися в США. Без грошей, з боргами за квиток на пароплав та надією знайти тут своє щастя і забрати до себе родину.

Володимир Пилишенко: з книгами по життю

28 липня 1934 р. на Волині народився відомий діяч української діаспори, професор з Рочестера, Нью-Йорк, ВОЛОДИМИР (МІРКО) ПИЛИШЕНКО (1934-2021), життя якого було присвячене книгам. Все життя до останніх днів він завзято збирав українські книги, аби щедро обдаровувати ними нас, українців. Саме зібрані ним видання склали значну частину Бібліотеки імені Джона Маккейна у Дніпрі - унікальна колекція з кількох тисяч рідкісних історичних книг, унікальних фотографій, платівок і підшивок преси, видані українською діаспорою в Німеччині, Бразилії, Аргентині та Канаді (на момент передачі - понад 6 тисяч книг).

Під час війни його родина з Волині переїхала до Німеччини, а 1949 року - до США, в місто Рочестер, штат Нью-Йорк. Там Мірко закінчив Рочестерський технологічний інститут і здобув фах архітектора. Його художні роботи виставлялись у десятках галерей та в університетах США, а також за межами країни. З 1964 по 2000 роки він викладав основи мистецтва і був керівником

кафедри в університеті міста Брокпорт. Поряд з тим він відомий своєю активною просвітницькою та громадською роботою. У Рочестері його знав кожен українець і пам'ятав, що саме йому можна принести українські книжки, яким немає місця дома.

Своїм захопленням книжками пан Володимир завдячує батькам та збігу обставин. "Народився я на Волині, у забутому Богом селі Поромів, там не було мосту, а був пором через Буг, - розповів він про себе. - Мій батько був учасником визвольних змагань, свідомим українцем із Немирова, що на Вінниччині. Мама — з попівського роду, з Ковельщини, закінчила Інститут благородних дівиць і теж була учасницею визвольних змагань. Все своє життя батьки присвятили простим людям і вели освітняну роботу. У нас в родині завжди були книжки і музичні інструменти. У Krakovі, куди ми виїхали під час війни, мене якось завели в друкарню, де було видано дуже гарно ілюстровану книжку «Лис Микита» з ілюстраціями Едварда Козака. Вона стала для мене майже Біблією. Зараз діти зростають на радіо, телевізорі, кіно і такому іншому, а для мене та книжка була все.

Потім ми виїхали до Словаччини, згодом — до Німеччини і так далі. За кордоном я дістав оповіді про Шерлока Холмса російською мовою, бо російська мені теж знайома. У мене було багато знайомих росіян, а мама викладала російську літературу і мову. Я почав читати відомих письменників — Толстого, Достоєвського, хоча був ще маленьким. Часто не було світла, і я навіть під ковдрою читав. Але це були твори, багаті на характери. Я закохався в книжки і вирішив стати письменником. Хотів написати такі книжки, щоб майбутні покоління могли читати і читати. Пригадую, що мав також американську книжку і платівки з Канади з галицькими коломийками. Батько ще до революції служив моряком Чорноморського флоту і в 1912 році був у Сполучених Штатах, на Кубі, на Карибських островах. Тому в мене розігралася фантазія про Америку і Канаду. Я не був добрым учнем у школі, бо жили ми по біженських таборах. Це була політична еміграція. Сталін казав: повертайтесь додому, але це була дорога у Сибір. У таборі було своє видавництво, і я досі маю книжки з тих 1945—1946 років. Вони надруковані на дешевому папері. Наш викладач так читав Стефаника, що я аж плакав, сльози текли. Тоді я й денник почав писати з 1947 року, зацікавився історією. Ми вивчали історію, писану росіянами, поляками, німцями, але ми не знали своеї історії”.

Збирати бібліотеку, яка стала головним надбанням пана Володимира, почав його батько після переїзду до Америки. На початках йому доводилося важко працювати. Як згадує пан Володимир, “підлогу підмітав у готелі, він і часу не мав, і грошей не мав. А я був спритний, у 15 років приніс перші 5 доларів. Міг витратити на морозиво, але я приніс батькам. Жити було важко, але книжка була завжди в пошані. Я досі маю одну книжку від мами. І збираю їх усе життя, бо маю душу бібліотекаря”.

Так почала формуватися тепер уже легендарна бібліотека пана Пилищенка. “Для мене книга завжди була цінністю. Збирав потихеньку. Пізніше, коли я

був уже професором, через Спілку письменників потоваришував із відомими українськими митцями — Іваном Драчем, Дмитром Павличком, Ілленками та іншими. А через це з'явилися знайомства по всьому Союзу — в Ташкенті, Алма-Аті, Бухарі, Баку, Самарканді. Це були офіційні візити по письменницькій лінії — я в кожному місті мав своїх знайомих. Тобто я знов багато письменників, а кожен із них мав друзів. Кожен із них пише книжки. Якщо гість із Америки з'являється у Ташкенті, то кожен дарує йому книжки. Так само в Канаді й Австралії. Часто я не шукав, не купував, а просто зберігав їх. Деякі купував, звичайно. Сам я не видавав книжок, не мав часу. Я вірші писав для нашої громади й інколи ілюстрував книжки, коли просили друзі. Але завжди безкоштовно і завжди обирав псевдо. Одне з них — «Комір», бо я ж Мірко”. Крім Дніпра, книги зі своєї збірки пан Володимир передав до Києво-Могилянської академії, де він викладав, та Острозької академії, яка має давній міцний зв'язок з українською громадою Рочестера. Він і раніше передавав книжки до українських бібліотек “по цілій Україні — в Одесу, Бахмут, Коломию, Львів, Чернігів, Полтаву, на Кубань і навіть у Москву”.

8 лютого 2021 року Володимир Пилищенко відійшов у засвіті. Досі важко повірити в це, адже попри поважний вік він був сповнений енергії, планів та оптимізму. Однак на втіху всім нам він залишив величезну книжкову спадщину, збирання якої стало сенсом його життя, і яка доповнить культурну спадщину України та української діаспори.

Допис Diaspora.ua
При підготовці допису використано
матеріали газети "День", зокрема
інтерв'ю та фото пана Володимира
Також використано його світлини,
опубліковані у фейсбуці Борисом
Філатовим та Slavko Wirlo.

Рецепти **української** кухні

ІДЕАЛЬНИЙ ХРУСКИ. РЕЦЕПТ МАЛОСОЛЬНИХ ОГІРКІВ ЗА 3 ГОДИНИ

ІНГРЕДІЄНТИ

Для 2-х літрової банки:

1-1,5 кг огірків

2 ст. л. солі

1 пучок спеції (листя вишні, смородини, корінь і листя хріну, суцвіття крапу)

10 г перцю чилі

500-800 мл води (столової газованої)

1 головка часнику

Способ приготування:

Перше з чого ви повинні почати – із вибору огірків. Візьміть огірки до 10 сантиметрів, із красивими пухирцями і без жовтизни. Помийте їх, викладіть в миску та залийте водою. Залиште на 20-30 хвилин. Такий прийом дозволить отримати вам ідеальні хрусткі огірочки.

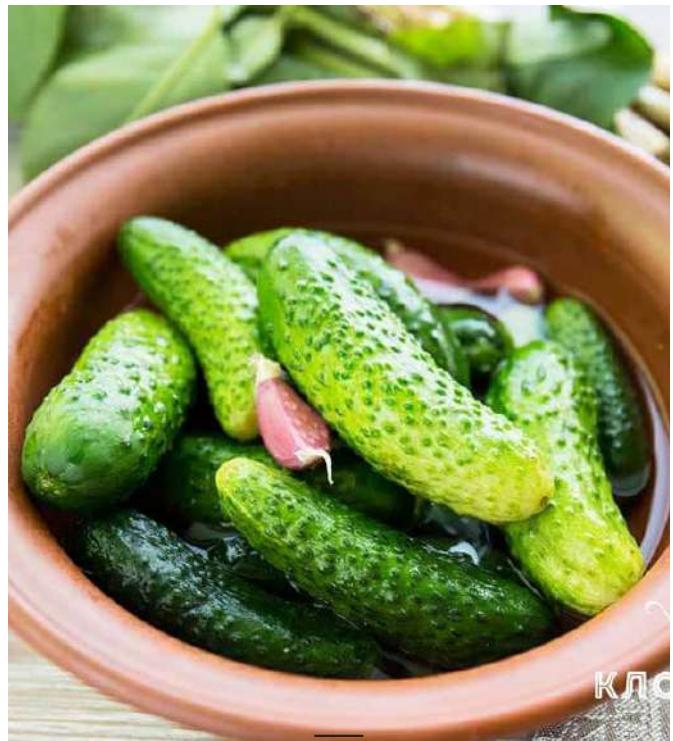
Листя хрону, вишні та смородини помийте та крупно поріжте. Цей пряний букет додасть огіркам неповторний смак, тому, чим більше буде листя, тим краще.

Перець чилі треба порізати тонкими кружечками. Мені дуже подобається, коли в огірках є зовсім непомітна гострота. Якщо хочете ще гостріше, візьміть більше перцю.

На дно банки викладіть порізане листя, суцвіття крапу, корінь хрону, зубчики часнику та шматочки гострого перцю. Зверху викладіть огірки. Їх потрібно викласти дуже щільно, щоб вони зайняли всю банку. Зверху насипте сіль.

Залийте огірки газованою водою. Потрібно використовувати звичайну столову воду з нейтральним

смаком. Можна брати слабо- або сильногазовану воду. Вода повинна бути кімнатної температури. Після того, як ви залили огірки, залиште їх на 2 години при кімнатній температурі, після чого помістіть в холодильник. Ще через 3-4 години можете діставати і пробувати. Якщо ви любите більш солоні огірки, трохи збільште час засолювання огірків

На смак малосольних огірків впливає її вода, яку ви оберете. Найкраще віддати перевагу бутильованій або фільтрованій воді. Я ж, щоб прискорити процес приготування, взяв газовану воду.

Коледж електрифікації Дніпровського державного аграрно-економічного університету

Це сучасний заклад освіти, один з провідних закладів аграрного напрямку, з розвиненою матеріально-технічною базою і соціальною інфраструктурою, який майже століття гідно творить свою історію.

Отримати освіту студенти можуть як за денною, так і заочною формою навчання. Привабливою перспективою навчання в коледжі є можливість його продовження у закладах вищої освіти III-IV рівня акредитації за скороченим термінами та наскрізними навчальними програмами, зокрема Дніпровському державному аграрно-економічному університеті, де отримають дипломи бакалавра, магістра за скороченими термінами навчання.

ДЕ МОЖЕ ПРАЦЮВАТИ?

- в цивільних, аграрних, промислових та переробних підприємствах різних форм власності: державних, кооперативних, приватних та фермерських;
- в енергетичних кампаніях;
- в монтажних і ремонтно-обслуговуючих підприємствах.

Більше інформації на нашому сайті:

keddae.dp.ua

Контакти:

пр. Гагаріна, 95, Дніпро, 49010, Україна.
pr. Gagarina, 95, Dnipro, 49010, Ukraine.
тел/факс +38 (056) 720-92-92
e-mail: **keddae@ gmail.com**,
keddae@ukr.net

Офіційне відділення Національної спілки письменників України на Дніпропетровщині

Ведемо творчу діяльність з 1934 року

Дніпропетровська обласна організація НСПУ

Телефонуйте:

050 340-28-27 голова Сухоніс Ф.

099 733-28-44 заступник Заржицька Е.

067 775-64-98 заступник Кільченський В.

facebook.com/nspudnipro **ela27zar@gmail.com**

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з іншими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- **ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ**
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- **ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ**
○ **ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ**
○ **УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ**
○ **ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ**

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

MIST MEEST

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by ilmaginestudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсылка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

